

Adventes Vēstis

2016. gada janvāris, #1 (239)

Vienoti Krištus
cerībā

TĒMA:
DEPRESIJA -
MĪTI UN
FAKTI

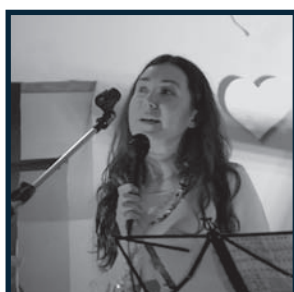
LABDARĪBAS
PASĀKUMI
DRAUDZĒS

VAI ESAM
GATAVI
PIENĒMT
CITUS?

JAUNA MŪZI-
KAS CD PRE-
ZENTĀCIJA

INTERVIJA
AR ĒRIKU
GALENIEKU

Latvijas ziņas	4
Tēma	10
Jaunieši	15
Intervija	16
Vārds mācītājam	20
Bērniem	22

21 gada jubileja

Priecājos jūs visus uzrunāt 2016.gadā. Biju domājusi, ka šis numurs ir jubilejas, bet, izrādās, „Adventes Vēstu” pirmais numurs iznāca jau pirms 21 gada tieši janvāra mēnesī. Tiesa, tas tika iespiests ar numuru 2. Jo vēl 1989. gadā tika izdots pirmais un vienīgais izdevums „Mūsu laiks”, kuru var uzskatīt par priekšteci „Adventes Vēstīm”.

AV ideja nāca no toreizējā bīskapa Viktora Geides, kurš uzrunāja mūs ar Aidi uzņemties veidot šo izdevumu. Tā kā Aidis tolaik jau strādāja Latvijas Radio un bija grūti apvienot abus darbus, vadīt AV piedāvāja man.

Toreiz tas bija biļetens ar 4 lappusēm, kurš veselu gadu tika izdots gan krievu, gan latviešu valodā, bet tad palika tikai latviskais variants. Mans pienākums gan toreiz, gan tagad bija uzrunāt draudzes dalīties informācijā par savu darbību. Kopā mēs lēmām, kādus teoloģiskus un sabiedrībai aktuālus jautājumus izskatīt. Jāpiemin, ka nedz datortehnika, nedz citas tehnoloģijas nebija tik pieejamas. Materiāli tika sūtīti pa pastu, intervijas veicu ar diktoфона palīdzību. Arī izskats avīzītei bija pieticīgs, tomēr svarīgākais bija tās saturs, lai aizsniegtu mērķauditoriju – draudzes locekļus un tos, kurus interesē Dieva vāsts.

Gadiem ejot, paplašinājās autoru loks, bet īpaši gribu ar pateicību pieminēt Bauskas, Tukuma, Rīgas 7., Daugavpils, Rēzeknes un citu draudžu čaklus autorus. Līdz 2007.gada decembrim avīzei jau bija 16 lpp. Bet sākot no 2007.gada decembra līdz šai dienai jūs varat turēt rokās krāsaināku žurnālu ar 24 tematiskām lappusēm.

Pie žurnāla tapšanas strādā redkolēģija, bet kā vienu no svarīgākajiem pienākumiem es joprojām uzskatu sadarbību ar draudzēm. Tāpēc sirsnīgi pateicos ikvienam, kas ar savām lūgšanām, padomiem, liecībām, pārdomām dalās ar mums. Dievs ir gādājis, lai nekad netrūktu materiāls, ko izvietot žurnālā. Drīzāk kaut kas paliek pāri, un, ja vien ir iespējams, mēs šos materiālus ievietojam tuvākajos numuros.

Sirsnīgs paldies arī Draudžu savienības vadībai, īpaši visiem bīskapiem, kuri atbalstīja žurnāla izdošanu un nekad neatteica gudru padomu un palīdzību – Viktoram un Vēsmai Geidēm, Viesturam un Valdai Reķiem, Vilnim un Ilzei Latgaļiem. Arī Baltijas ūnijas vadība un darbinieki ir vienmēr bijuši atsaucīgi un atbalstoši. Turpināsim kopā veidot „Adventes Vēstis” arī turpmāk tik ilgi, cik Dievs to ļaus! Svētīgu un garīgiem piedzīvojumiem bagātu Jauno gadu!

*Cieņā un pateicībā,
AV galvenā redaktore Tatjana Tomsone*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 800 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Aidis TOMSONS
Andris PEŠELIS
Ģirts ROZNERIS
Jana KUZMENKOVA
Juris KARČEVSKIS
Māris GAIDULIS
Mārite LIPSKA
Vilnis LATGALIS

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Es, ģimene, draudze un sabiedrība

Jauns gads parasti tiek uztverts kā jauns sākums. Reizēm tas šķiet kā balta lapa, kā neaizpildīta anketa, kā izaicinājums kaut ko darīt citādi nekā līdz šim vai uzsākt kaut ko pavisam jaunu. Ko tu vēlētos ierakstīt savā baltajā sapņū, iespēju un cerību lapā? Katra diena atstās tajā kādu ierakstu, kādu liecību, kādu notikumu.

Jāatzīst gan, ka šī laika robeža ir vairāk iedomāta nekā reāla. Mēs taču nesākam katru gadu dzīvi no nulles punkta. Bet tomēr tas ir kāds svarīgs atskaites punkts, kas ļauj pārdomāt sasniegto un atjaunot savu apņemšanos sekot tai izvēlei, ko esmu izdarījis par labu Jēzum Kristum un Viņa valstībai.

Arī mūsu vispasaules draudzes mērogā pamatā turpinās tas ceļš, ko esam aizsākuši jau iepriekšējos gados. Arī ĢK 60. sesija Sanantonio (ASV) pagājušā gada jūlijā apstiprināja iepriekšējā kursa turpinājumu ar aicinājumu uz atmodu un reformāciju. Jaunums ir precizētais garīgās dzīves un kalpošanas fokuss, kas definēts šādi:

Es, mana ģimene, mana draudze, mana sabiedrība.

Šie 4 punkti iezīmē harmonisku un savstarpēji saistītu kristīgās dzīves un kalpošanas ceļu.

Es – ietver manas attiecības ar Dievu, manu personīgo garīgo atmodu, garīgu izaugsmi un reālas, praktiskas pārmaiņas manā dzīvē, kas kopumā veido mani par dedzīgu Kristus liecinieku un pazemīgu sava Kunga kalpu.

Mana ģimene – tā ir praktiskā mīlestība ikdienas dzīvē. Daži saka, ka visgrūtāk ir būt istam kristietim tieši savā ģimenē, jo tur tevi redz tādu, kāds tu esi patiesībā. Mūsu mērķis ir ģimene, kurā valda Debesu atmosfēra!

Mana draudze – dzīvais Dieva templis, Kristus līgava, Patiesības balsts un pamats. Draudze ir manas garīgās mājas un vieta, kur es satiekos ar savu Kungu un Glābēju. Tā ir vieta, kur mēs mācamies kalpot mīlestībā, un tā ir Debesu ģimene, kurai pats Dievs piepulcina izglābtos.

Mana sabiedrība – tie ir cilvēki man līdzās. Aramais tīrums, apsējamais lauks un ražas ievākšanas vieta. Mums jābūt saskatīt Dieva dotās iespējas un atvērtas durvis! Mēs esam Kristus darba biedri!

Tāpēc domāju, ka vislabākais, ko varam darīt Jaunajā gadā, ir nepārtraukti mācīties no mūsu Kunga Jēzus un dzīvot saskaņā ar Dieva valstības “Zelta likumu”. Evaņģēlists Lūka to ir pierakstījis šādi:

“Tāpēc esiet žēlīgi, kā jūsu Tēvs ir žēlīgs. Netiesājiet, tad jūs netapsit tiesāti; nepazudiniet, tad jūs netapsit pazudināti; piedodiet, tad jums taps piedots.

Dodiet, tad jums taps dots: pilnu, saspaidītu, sakratītu un pārpārim ejošu mēru jums iedos jūsu klēpī; jo ar to mēru, ar ko jūs mērojat, jums atmēros.” (Lūkas 6:36-38)

Lai Jaunajā gadā Kristus mīlestība sasilda mūsu sirdis, lai Svētais Gars atver mūsu prātu un acis, un Dieva vārds lai mūsu ceļa rādītājs!

Gaidāmie pasākumi

23. janvāris

Ciklā "Līdzsvarota dzīve" Liepājā, pl. 17:00 pēcpusdienas lektorijā ar BAUC Veselības nodaļas vadītāju Allu Nommik. Šīs reizes tēma: "Mentālā veselība – kas tā ir, kāpēc tā ir svarīga, kā par to rūpēties?"

24. janvāris

Rīgā, Baznīcas ielā 12a, pl. 10:00 notiks Sieviešu kalpošanas nodaļas veidots seminārs sievietēm. Programmā: iedvesmojoša svētruna, dalīšanās pieredzē, liecības, sadraudzība, iepazīšanās ar programmu mazajām grupām. Lūgums pieteikties līdz 10. janvārim (mob.29869979).

21. februāris

Rīgā, Baznīcas ielā 12a, pl.10:00 notiks Ģenerālkonferences sertificētā kursa 3. līmeņa apmācības sievietēm kalpošanā, 1. daļa. Lūgums pieteikties līdz 14. februārim (mob. 29869979).

6.-13. februāris

Kristīgās ģimenes un laulības nedēļa.

5. marts

Sieviešu lūgšanu diena.

Sludinājumi

- Adventists vēlas iepazīties ar kristietī. Ir iespēja mainīt dzīvesvietu. Tālr. 29269889.

Dziedāt ar eņģeļiem

Šajā žurnālā neatliktu vietas nekam citam, ja mēs varētu uzrakstīt par visu, kas ir noticis pagājušajos Ziemassvētkos. Un tas ir labi, ka svētki daudziem ir bijusi iespēja domāt un rūpēties par citiem. Ļoti daudz ko mēs nezinām. Bet to, ko es pats redzēju un kur bija iespēja piedalīties, man gribas pieminēt.

Nu jau tā ir tradīcija ik gadu Rīgas adventistu 5. draudzē Ziemassvētkos iestudēt kādu Ingrīdas Markusas uzrakstītu ludziņu. Man šķiet, ka kristiešu draudzes Latvijā joprojām nav novērtējušas to, ka mums ir tāda Ingrīda! Skatoties, kā viņas uzrakstītais tiek iedzīvināts uz skatuves, mani vienmēr pārņem Dieva Gara klātbūtnes sajūta. Šogad bērnu un jauniešu uzvedumu varēja redzēt ne tikai Rīgas 5. draudzē kad īpašs svētku dievkalpojums tika rīkots sestdienā pirms pašiem Ziemassvētkiem, bet arī Rīgas Centra draudzē, kur šo ludziņu vēlreiz rādīja nākamā sabata dievkalpojumā. Izrādās, ka pat meža dzīvnieki uzvedas tāpat kā mēs. Un cik gan pazīstama mums šķita pūce ar savu dievbijību un gatavību palīdzēt visiem... ar vārdiem, bet ne pa īstam.

Tradīcija 24. decembrī doties uz dažādām sociālām iestādēm arī mērāma jau vismaz 20 gadu garumā. Arī šogad dažādu Rīgas un ārpus Rīgas draudžu locekļi jau no paša rīta satikās autostāvvietā pie Gaiļezera pansionāta, lai dotos kopā iepriecināt tos, kuriem svētkus nav iespējams sagaidīt savas ģimenes lokā. Kopā visus bija saaicinājuši Baiba un Vilnis Tomsoni. Vairākām ģitārām skanot, tika izdziedātas dažādas Ziemassvētku dziesmas. Bet ar Dieva Vārdu dalījās mācītājs Alfrēds Jākobsons. Vispirms Gaiļezers, tad Mežciema pansionāts. Grūti pateikt, kam šādās reizēs vairāk prieka – klausītājiem vai tiem, kas ierodas pie viņiem.

Uz afišām bija rakstīts, ka Jaunciemā luterāņu baznīcā Ziemassvētku dievkalpojumā muzicēs divas ģimenes – Māra Žagaru ģimene un Aida Tomsona ģimene. Un lai arī Tomsoni nav nekādi mūziķi atšķirībā no talantīgās Žagaru ģimenes, klausītāji gandrīz vai ļāva kā tādiem justies. Smaids sejā un patiesa sirsniņa sildīja aukstajā baznīciņā, kurā bija piepildītas visas brīvās vietas. Bija jauki dzirdēt vairākkārt atkārtoto: „Mūsu adventistu brāļi un māsas...” Tāpat kā lūgumu atbraukt vēl kādreiz pie viņiem ciemos.

Rīgas Centra draudzē Ziemassvētku vakarā dievkalpojums bija neierasts. Daži teica, ka to par dievkalpojumu nemaz nevar saukt. Ingūnas Ievītes-Andersones un Edmunda Andersona organizēts, tas patiešām bija netradicionāls. Dieva Vārds tika pārrunāts pie bagātīgi klāta galda uz dievnama skatuves. Bet kopīgā muzicēšana notika, man jā-saka, profesionālu mūziķu pavadījumā. Dziesmas nebija gluži „baznīciskas” vien, bet Dievam par godu. Un visa zāle dziedāja tā, ka eņģeļi, domāju, pievienojās. Šķiet, Ziemassvētku viens no lielākajiem priekiem ir dziedāt kopā ar eņģeļiem.

Aidis Tomsons
Rīgas 5. draudzē

■ Palīdzot vienam, var mainīt pasauli

Svētdien, 20. decembrī, Adventistu baznīcas Tukuma draudzes mājvietā, Harmonijas ielā 10, uz Ziemassvētku sarīkojumu bija uzaicināti 60 bērni ar savām ģimenēm, un viņiem visiem draudze bija sagatavojusi dažādus pārsteigumus.

Pats pirmais bija draudzes jauniešu Beates Birziņas, Amandas Būmeistas, Madaras Liepiņas, Daumanta Liepiņa, Lanās Eglītes, Līgas Lidakas un bērnu Haralda Būmeistara, Lindas Bittes, Daniela Flecnera, Annijas Tuplejas un viņu vadītājas Dīnas Liepiņas veidotais koncerts. Pēc tam bērni mācījās zīmju

valodā pateikt “jā” un “nē” – lai lielajā bērnu pulkā būtu vieglāk vienam otru sadzirdēt. Tad viņi bija aizņemti radošajās darbnīcās, kur katrs dekorēja lielas un mazas piparkūkas, izgatavoja dāvanu kārbīņas, apsveikuma eglīti un briedīti, ar ko noformēt konfekti. Un vēl visi bērni ļoti aktīvi piedalījās izzinošā konkursā, kurā zināja gandrīz visas atbildes uz jautājumiem par Bībeles stāstiem, Tukumu, dabu un citiem. Bet, kad skolotājas Dīnas Liepiņas vadībā visi iemācījās svētku dziesmu, dāvanas bija godam nopelnītas.

Kā pastāstīja draudzes pārstāve Dace Bičole, šim pasākumam notikt palīdzēja Vispasaules adventistu palīdzības organizācija “ADRA” un draudzes locekļu ziedojumi: „Savukārt dāvanas katram bērnam bija sarūpējušas ģimenes Austrijā. Tāda arī ir “ADRA” ideja, ka, palīdzot vienam, var mainīt pasauli. Un tāda ir mūsu vēlme – palīdzēt.”

*Agita Puķīte
“Tukuma Neatkarīgās Ziņas”
2015. gada 22. decembrī*

■ Populārs mūziķis – cietumā!

Vēl pagājušā gada 5. decembrī cietuma zālē autorkoncertu sniedza populārais latviešu mūziķis, dzejnieks, mūzikas un tekstu autors, Rīga TV 24 raidījuma “Rampas ugunis” vadītājs, grupas Z-Scars mūziķis, basketbola cienītājs, labdarības atbalstītājs Andris Kivičs. Viņa dziesma “Paskaties, cik skaista ir mūsu pasaule” ir patiess viņa dvēseles šedevrs.

Ieslodzītie ar lielu uzmanību klausījās arī viņa personīgās dzīves liecību – veiksmes stāstu –, atbildot pēc tam uz jautājumiem. Zālē tika ielaisti arī uz mūžu notiesātie! Pēc koncerta ieslodzītie izteica vēlēšanos satikties vēlreiz.

*Rihards Krieviņš,
brīvprātīgais cietumu kapelāns, palīgmācītājs*

■ Pateicība Dievam pēcpusdienā

Gadu mijas noskaņojums nepagāja garām arī Tukumam, tāpēc pēc vēl viena pavadiņa un sagaidīta žēlastības gada sabatā uz sadraudzības brīžiem pulcējās Tukuma draudzes brāļi, māsas un draugi. Pēc kopēji sarūpēta mielasta un siltas tējas nobaudīšanas katrs, kurš jūta aicinājumu, varēja liecināt par Dieva tuvumu savā dzīvē. Tāds arī bija šis pēcpusdienas mērķis – pateicība Dievam.

Aizkustinošs bija katra brāļa un māsas stāstījums, ikviens piedzīvojums apliecināja īpašu Dieva pieskārienu katram no šiem cilvēkiem. Un, protams, šie stāsti nav vienīgie. Nepateiktie, taču dziļi pārdzīvotie mirkli kopā ar Dievu ir katram. Varbūt skaisti, varbūt nedaudz skumji, taču ne mazāk vērtīgi katra cilvēka personīgajās attiecībās ar savu Glābēju.

Arī Lanās sagatavotie mainīgie attēli, Daumanta un Madaras mūzikas pavadīti, mums atgādināja, ka svarīgs ir ikkatrs brīdis mūsu dzīvē. Varbūt šķietami sadzīvīgs un ikdienišķs, taču arī tas ir Dieva piešķirtā laika piepildījums, tāpat pateicības vērts.

Nodaļu vadītāji atskatījās uz paveikto darbu, uzteica tos, kuri nesavtīgi kalpo un veicina draudzes izaugsmi. Un es ticu, ka katrs no mums dara to labāko – pēc Dieva aicinājuma, ar Dieva vadību un spēku. Lai šis pats virziens paliek arī turpmāk, un pie

katra aicinājuma darīt mēs nešaubīgi atbildētu: “Te es esmu, sūti mani.”

Noslēgumā Daina vērsa mūsu uzmanību uz kaleidoskopu, kas, kā izrādās, sastāv no trim grieķu valodas vārdiem – skaists, skats, redzēt. Un salīdzināja to ar draudzi. Mēs, katrs no mums, esam šie mazie, krāsainie stikliņi, taču kā no mums var izveidoties skaists skats, kas acij ir patīkams? Kā veidojas šī skaistā un sakārtotā mozaīka, pie kuras skatiens kavējas labprāt? Lai tas varētu notikt, ir svarīgas divas lietas – virziens un gaisma. Mēs visi ar cerību skatāmies tikai uz Vienu, uz savu Kungu. Pie Viņa ir viss, kas veido, sakārto un apgaismo. Pie Viņa ir miers un iepriecinājums, piedošana un visas pārējās lietas. Mums tikai atliek tās ieraudzīt, pieņemt un par tām pateikties.

Sandra Piene, Tukumā

Anitra Rause,
Cēsu draudze „Sadraudzība”

MĪLESTĪBAS SPĒKS JEB DIEVS NOSKAŅOJA KLAVIERES!

Adventistu Cēsu „Sadraudzības” draudzei viens no katra gada nozīmīgākajiem notikumiem ir koncerts decembra nogalē, kad cilvēki ir ļoti labprātīgi nākt un klausīties gan Ziemassvētku dziesmas, muzikālus priekšnesumus, gan uzrunas par šo tēmu.

Tā nu jau 5.gadu pēc kārtas „Sadraudzība” aicināja gan savus draugus, darba kolēģus, paziņas, gan nepazīstamus cilvēkus „no ielas” (nedēļu pirms koncerta veicot evaņģelizāciju Cēsu ielās) uz Ziemassvētku koncertu „Mīlestības Spēks”. Protams, nosaukumu katru gadu mainām. Koncerta mērķauditorija- ģimenes ar bērniem, arī ikviens cits interesents. Tāpēc arī šogad paši sacerējām un rādījām savu leļļu ludziņu- šoreiz par mazo aitiņu, kurai bail būt vienai, bet kuru māmiņa iedrošina uzzināt par Dieva mīlestības spēku, kas mums katram ir blakus.

Mīlestības spēka tēma vijās cauri visam koncertam. Dziesmas, protams, piemērotas lugai un savstarpēji sadedzīgā. Kā pie mazā Jēzus bērniņa nāca Austrumu gudrie, tā mūsu koncertā parasti aicinām vismaz dažus viesus no malas. Šoreiz tās bija Vineta Tjarve un Līva Vītola no Cēsu 1.pamatskolas un Elīza Baumanes un Linards Strazdiņš no Alfr.Kalniņa Cēsu bērnu mūzikas skolas. Viņi kā dāvanu Kristus piedzimšanas atceres svētkos no sirds atskaņoja

dažādus skaņdarbus. Jāpiemin, ka ar Vinetu un Līvu mūsu draudze iepazīnās tieši evaņģelizācijas rezultātā. Šādi aicinot „viesus”, ieguvums ir daudz- kārtīgs- gan pašu bērnu prieks, ka viņu muzicēšana kādam vajadzīga, gan mums- draudzei- prieks par bērniem un viņu ģimenēm, kas kuplā pulkā parasti atnāk vērot savu bērnu uzstāšanos. Protams, ka viņi dzird un redz arī tālāko, kas notiek pēc tam!

Arī draudzes bērni cītīgi gatavojās kon-

certam- spēlēja zvanus, dziedāja, no galvas skaitīja Psalmus, viņu acīs varējām lasīt, ko viņiem pašiem nozīmē izteiktie vārdi! Pēc ciemiņu priekšnesumiem dziedāja dažādi draudzes muzikālie sastāvi, un mācītājs īpaši uzrunāja klausītājus.

Šogad vēl noteikti jāpastāsta par Agnesi, kas visai pilnajai zālei (gandrīz 100 cilvēku) sniedza DZĪVU liecību no savas dzīves - par no Dieva saņemtu sapni, paklausīšanu sapnī teiktajam

un rezultātu ar mūžības vērtību. Sava stāsta noslēgumā Agnese sirsnīgi, ar asarām acīs, aicināja ikvienu iepazīties ar Jēzu jau tagad, nevis gaidīt savas dzīves noslēgumu, jo tas var izrādīties ļoti skumji...

Vēl jāizstāsta par klavierēm. Augstskolas vadībai bijām lūguši un teikuši, ka būtu ļoti nepieciešams, lai līdz decembra vidum tiktu noskaņotas zālē esošās klavieres. 19.12.bērni no mūzikas skolas atnāca uz mēģinājumu. Klavieres nebija labākajā kārtībā... Augstskolas vadībai tas, acīmredzot, bija saspringts laiks, un nekāds risinājums nenāca, bet man bija kauns no bērniem, ka aicinu spēlēt uz neprecīzi skanoša instrumenta. Draudzes dievkalpojumā izmantojam sintezatoru, bet klavieru klases au-

dzimšanas diena nav ne 24.12., ne 25., ne 26.12. un to arī solīdi atnākušajiem cilvēkiem sakām, pat leļļu teātrī esam

nas atceres dienas un Augšāmcelšanās svētku koncertus sliktus esam, redzētu tuvplānā patiesi iepriecināto un, pat var teikt, sajūsmināto klausītāju sejas pēc koncerta projāmejot! Ja viņi dzirdētu tos izbrīna un prieka pilnos jautājumus, ko cilvēki pēc tam jautā par draudzi. Ja viņi savām acīm redzētu, cik tuvu visiem, visiem tajos brīžos ir pats Dievs, un to labāko, kas deg pašu sirdīs, izvēlētos dot arī citiem, tad, manuprāt, par mūsu kopējo adventistu draudzi vēl vairāk debesis gavilētu!

dzēkņiem tas nederēja. Domājot par šo problēmu, varēju vienīgi lūgt un cerēt uz Dievu. Varbūt kādam tas liksies neticami, bet 26.12. klavieres skanēja tā, kā jāskan, un neviens tās nebija skaņojis!!!

No sirds gribētu iedrošināt arī tās draudzes, kuras par šādu tikšanos ar klausītāju pilnu zāli tikai sapņo- nebaidieties! Izmantojiet katru brīdi, kad pasaules cilvēki vairāk nekā parasti meklē debesu pieskārienu.

Jāsaka vēl kas- kad es pati pirms 16 gadiem ienācu adventistu draudzē, tad tolaik par kādiem pasākumiem Ziemassvētkos nebija ne runas. Visi adventistu dievnami 24.-26.12. stāvēja tumši un klusi. Un tā tas bija daudzus gadus. Paldies Dievam, tas laiks ir pagājis! Sadraudzības draudzei šis bija piektais Ziemassvētku koncerts. Mīļie, nešaubieties ne mirkli, mēs zinām, ka Jēzus

šo tēmu apspēlējuši. Bet Ziemassvētku laiks ir unikālu iespēju laiks! Ja tie brāļi un māsas, kas domā Kristus dzimša-

Sagatavot koncertu – tas ir liels komandas darbs. No sirds saku paldies visiem, visiem, kas pielika savu sirdi un roku „Mīlestības spēka” tapšanā! Izmantojot izdevību, kā draudze arī nosūtām sirsnīgus apsveikuma sveicienus mūsu bijušajam mācītājam, tagadējam Rīgas 1.draudzes loceklim Jānim Muceniekam viņa nesenajās, otrreizējās kristībās, jo viņš bija tas, kas mums deva „zaļo gaismu” nedzīvoņiem tikai sev pašiem!

Elīna Ģipsle,
Rēzeknes draudze

Pozitīva atkarība – DARĪT CITIEM LABU

Bērnībā mana mazākā māsa reiz teica: „Man nepatīk Ziemassvētki!”

Es jautāju: „Daudziem šie svētki ir mīļākie gada svētki, bet Tev tie nepatīk?” Viņa paskaidroja: „Man nepatīk, ka pēc svētkiem viss ir pa vecam, kā iepriekš!” Daudziem Kristus dzimšanas svētki patiešām ir mīļākie gada svētki. Bet kā šo svētku laiku izdzīvot tā, lai arī pēc tam

Bet viņus vieno aizrautība dāvināt savu personīgo svētku laiku, lai iepriecinātu mazāk priecīgos.

Tie ir seši jauni, skaisti un muzikāli apdāvināti jaunieši no Latgales. Visi studē J. Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijā Rīgā. Kādreiz kopā mācījušies Jāņa Ivanova mūzikas vidusskolā Rēzeknē. Muzicē kopā, lai vāktu ziedojumus kādam cēlam mērķim. Redzot līdzcilvēku

mu, kuras izpildām, autore. Katru gadu mums ir speciāli komponētas autoru dziesmas. Tikai šogad apkopojām visu gadu labākās dziesmas.

Ludzā esam koncertējuši visus gadus. Pirmos gadus saziētos līdzekļus sūtījām uz ziedot.lv, vēlāk mērķi kļuva konkrētāki. Palīdzēt līdzcilvēkiem. Kādam ģimenei, kam nepieciešamas mēbeles. Mērķis bija arī palīdzēt cilvēkiem

Šajos Kristus dzimšanas svētkos jaunieši sadarbībā ar ADRA un Adventistu Rēzeknes un Ludzas brīvprātīgajiem iepriecināja 210 bērnus no Lūznavas, Rēzeknes un Ludzas.

būtu prieks un viss nebūtu „pa vecam” sliktā nozīmē? Personīgi es, kopš esmu adventistu draudzē, vislielāko svētku prieku sajūtu, dāvinot savu laiku, iesaistoties dažādos labdarības projektos. Un šogad biju priecīga iepazīt muzikālu jauniešu apvienību, kas muzicē kopā tikai Adventa un Ziemassvētku laikā. Šogad viņu koncerta nosaukums bija „PASAULES GAISMA”, bet kopumā viņi ir novadījuši jau sešus šādus koncertus. Viņi katrs ir no savas draudzes ar atšķirīgu konfesionālo piederību.

vajadzības un sāpes. Tas ir dievišķais cilvēkos.

Uzdevu šiem jauniešiem jautājumu, ko viņi dara ikdienā un kas ir katra motivācija, kāpēc Ziemassvētku brīvdienā laiku pavada, realizējot šādu projektu?

Ilze Grēvele (Vokāls, sitamie instrumenti, organizatoriskie jautājumi): Studēju seno mūziku. Strādāju ar koriem un ansambļiem. Mēs nākam katrs no savas draudzes. Akcijas iniciatore bija Ineta Gedroica, kas ir vairāku dzies-

veselības jautājumos. Vienu gadu mūsu vidusskolas audzinātājam smagi saslima dēls. Šis mums bija sevišķi vienojošs mērķis. Tagad viņš ir pilnīgi vesels! Šogad gribējām kaut ko mainīt, lai neiestātos rutīnā. Pavērās iespēja sadarboties ADRA rīkotajā akcijā „Bērni palīdz bērniem”, un mēs ar prieku piekritām.

Galvenais stimulants ir „egoisms”. Mēs esam draugi no skolas laikiem. Gada laikā ir liels skrējienis, bet, sākot mēģināt dziesmas koncertam, jau no oktobra

iestājas pārdomu un prieka laiks. Palīdzot bērniem veselības jautājumos, ir liels gandarījums. Zini, ka tas nav darīts veltīgi. Mēs gribam darīt labu, sevišķi Latgalei, no kurienes nākam paši.

Iluta Igaune (flauta): Studēju un paralēli strādāju Ropažu mūzikas un mākslas skolā. Pirmos gadus galvenā motivācija bija kādam finansiāli palīdzēt, bet darot to katru gadu, tās sāk jau pietrūkt. Vienu gadu izlaidām šādu adventa laika muzicēšanu, jo kaut kas nestiķējās ar laikiem, un tad svētku laiks likās tāds tukšs. Varētu teikt, ka tā ir kā pozitīva atkarība.

Laura Reksne (ģitāra, perkusijas, vokāls): Studēju mūzikas akadēmijas 2. kursā. Adventa laiks mūziķiem ir saņemts laiks. Bet gribas šai laikā gūt garīgu piedzīvojumu. Laika tiešām ir maz, bet dot otram kaut vai to minūti, lai dalītos ar talantiem, ko devis mums Dievs. Ir liels gandarījums par paveikto, kad redzi bērnu mirdzošās acis.

Agnese Abramāne (vijole): Studēju vēsturi un teoriju. Pasniedzu privātsiņas. Nav nekas jaukāks, kā svētkos iepriecināt citus! Sevišķi mazus bērnus.

Jānis Igaunis (ģitāra, klarnete, perkusijas, vēja zvani, vokāls): Akadēmijā studēju klarneti. Mācu klarneti Rīgas 6. vidusskolā, spēlēju Latvijas Republikas Zemessardzes orķestrī. Strādāju mūzikas jomā jau kopš 18 gadiem. Lai-

ka mūziķiem ir maz. Bet jāprot to plānot. Ja dari savus pienākumus no sirds, tad daudz kas izdodas. Mani piedalīties Ziemassvētku ansambli motivē sajūta, kas rodas, kopā spēlējot. Tu iepriecini citus un reizē arī sevi. Daudziem šajā laikā tas ir tik vajadzīgs!

Jana Kuzmenkova (klavieres): Studēju muzikoloģiju. Strādāju par teorētisko priekšmetu skolotāju.

Mana motivācija ir tā atmosfēra, kas valda koncertos, kuri paceļ pāri ikdienas rūpēm un raizēm. Jau mēģinājumi paceļ augstāk par ikdienišķo. Lai arī tas paņem laiku, tas nav zaudēts laiks.

Svētku laikā ir atpūta un kopā būšana ar ģimeni. Tev ir viss, bet tajā pašā laikā citam no tā visa var nebūt nekas. Ar savu klātbūtni, laiku, attieksmi mēs

varam mainīt notikumus. Tas neizmaiņa cilvēku dzīvi pavisam, bet tas ir kā kāds mazs pārmaiņu piliens. Tieši ar šo projektu man asociējas Ziemassvētku laiks.

Šajos Kristus dzimšanas svētkos šie jaunieši sadarbībā ar ADRA Austrija, ADRA Latvija un Adventistu Rēzeknes un Ludzas brīvprātīgajiem iepriecināja 210 bērnus no Lūznavas, Rēzeknes un Ludzas.

Jaunieši koncertu noslēdza ar vārdiem: „Viņš ir mūsu Gaisma! Un ikviens no mums spēj šo gaismu nest tālāk pasaulē!”

Un nevilšus, arī man, Elīnai Ģipslei, nākamajā dienā jau vairāk gribējās darīt labu citiem.

Māris Debners,
ar pateicību ārstam psihiatram Aleksandram
Veržbickim par atbalstu raksta tapšanā

DEPRESIJA: MĪTI UN FAKTI

Mīti 21. gadsimtā? Un kāpēc gan nē? Mūsdienu eiropiešu pasaules uztveri un uzvedību tie gan varbūt ietekmē mazāk nekā tas bija ar cilvēkiem tā sauktajos tumšajos viduslaikos – mēs vairs nedomājam, ka Zeme ir plakana un ka utis rodas no netīrumiem. Tomēr mīti ir mums visapkārt un daži, iespējams, arī mūsu galvās. Nu, ja ne tieši mīti šī vārda pamatnozīmē, tad klišejas pilnīgi noteikti. Piemērus? Lūdzu: visas ķīniešu preces ir mēsli, vīrieši neraud, internetā es esmu anonīms, visās problēmās vainojama valdība – un tā joprojām.

Labi, jūs teiksiet, tas nav nekas briesmīgs. Vairums mītu nenodara mums nekā ļauna. Tomēr ir arī tādi, kas var ietekmēt mūsu vai mūsu līdzcilvēku dzīves kvalitāti un atsevišķos gadījumos pat pašu dzīvību. Tie ir nepamatoti pieņēmumi, kas saistīti ar veselību – kā fizisko, tā arī psihisko. Šoreiz mūsu uzmanības centrā būs ar depresiju saistīti mīti un būtiska informācija to sakarā.

Mīts: „Depresija ir vienkārši slikts garastāvoklis.”

Ja kādam ir slikts garastāvoklis, mēdzam teikt – nu, viņam šodien depresija. Tomēr mūsdienu medicīnā ar vārdu „depresija”¹ apzīmē saslimšanu, kurai viena no pamanāmākajām izpausmēm tiešām ir nomākts garastāvoklis, bet tas nekad nav vienīgais symptoms. Šī slimība izraisa pārmaiņas visā organismā, ietekmējot visas sistēmas – nervu darbību, asinsriti, gremošanu, ādas stāvokli un tā līdz pat nagu un matu augšanai. Bez nomākta garastāvokļa citas raksturīgā-

(piemēram, bioloģiski, ģenētiski), tāpēc saslimst arī veselīga dzīvesveida cienītāji. Pētījumos nav gūti pārliecinoši pierādījumi, kas depresijas izcelsmi tiešā veidā ļautu saistīt ar dzīvesveidu.

Mīts: „Kristieši no depresijas necieš.”

Pētījumi liecina, ka praktizējoši kristieši (arī citu reliģiju piederīgie) vieglāk pacieš sāpes un viņiem ir mazāks risks ciest no depresijas, un saslimšanas gadījumā atlabšana ir ātrāka. Tomēr apgalvojumam, ka kristieši nevar ciest no depresijas, nav pamata – ne medicīniska, ne teoloģiska.

Mīts: „Cilvēkam, kurš cieš no depresijas, ir jābeidz sevi žēlot, jāsaņem, jāsakārto sava dzīve, jāiemācās domāt pozitīvi, un viss būs labi.”

Diemžēl ar depresiju sirgstošais nav spējīgs „saņemties un sakārtot dzīvi” vai kā citādi pats atrisināt savu problēmu. Ar tikpat labiem panākumiem varam ieteikt dizentērijas slimniekam saņemties un neiet uz tualeti.

labā ir neapšaubāms, piemēram, Īzaks Ņūtons, Abrams Linkolns, Čārlzs Spērdžens un Velsas princese Diāna. Patiesības labad gan jāpiebilst, ka depresija kopumā sabiedrībai izmaksā dārgi. Ir aprēķināts, ka Latvijas ekonomika tieši depresijas dēļ ik gadu zaudē 48 miljonus EUR.

Mīts: „Depresija ir tikai psihiska problēma. Fizisko veselību un dzīves ilgumu tā neietekmē.”

Kā liecina statistika, cilvēkiem, ko skārusi depresija, ir par 10-20 gadiem īsāks mūžs nekā tiem, kas ar depresiju neslimo. Tā kā depresija vājina organisma imūnsistēmu, šie cilvēki ir pakļauti daudz lielākam citu smagu, hronisku slimību riskam. Nu, ko, – šī nepatīkamā ziņa ir vēl viens iemesls slēgt dziļāk depresijā. Vai arī... beidzot meklēt kvalificēta speciālista palīdzību un sākt ārstēties?

Mīts: „Depresija nav ārstējama.”

Depresija ir ārstējama, tomēr ārstēšanas process var būt ilgstošs – no dažām ne-

Praktizējošiem kristiešiem ir mazāks risks ciest no depresijas, un saslimšanas gadījumā atlabšana ir ātrāka. Tomēr apgalvojumam, ka kristieši nevar ciest no depresijas, nav pamata – ne medicīniska, ne teoloģiska.

kās izpausmes dažādās kombinācijās ir bezmiegs vai pārmērīga miegainība, ēstgribas trūkums vai pārmērīga apetīte, nespēja priecāties par lietām, kas agrāk sagādāja prieku, nespēja koncentrēties un pieņemt lēmumus, interešu zudums, uzbudināmība un aizkaitināmība, trauksme, grūtības komunicēt ar apkārtējiem, vēlēšanās noslēgties no cilvēkiem, vēlēšanās atņemt sev dzīvību vai aizmigt un nepamosties, hroniskas sāpes – vēdersāpes, galvassāpes u.c. („maskētā depresija”), bailes, ka notiks kas slikts, nespēks, nogurums, apātija, nepamatota vainas sajūta u.c.

Mīts: „Depresija piemeklē cilvēkus viņu pašu vainas – sliktu ieradumu un nepareiza dzīvesveida – dēļ.”

Kā daudzus mītos, arī šajā ir daļa patiesības. Dzīvesveids un ieradumi var veicināt depresijas atkārtanos, ja cilvēks reiz ar to ir slimojis, bet pastāv arī citi – no paša cilvēka neatkarīgi – faktori

Mīts: „Depresijas slimnieku nekļūdi, var pazīt pēc mūždien nokārtas galvas.”

Sabiedrībā ar depresiju sirgstošais reizumis var būt arī runīgs un pat smaidīgs. Bet tā ir tikai fasāde, instinktīva aizsargreakcija pret sabiedrības atraidījumu, kas ne vienmēr atspoguļo to, kā cilvēks patiesībā jūtas. Vērojot komēdiju aktiera Džima Kerija jautro ampelēšanos vai lasot Marka Tvena smalkām asprātībām piebārstītos darbus, grūti iztēloties šos cilvēkus ciešam no depresijas, tomēr tas tā ir.

Mīts: „Ar depresiju sirgstošie ir centrēti tikai uz sevi un savām problēmām; sabiedrībai no viņiem nav nekāda labuma.”

Tiešām, ir cilvēki, kuri nemitīgi gaužas par to, cik viņiem viss ir slikti un cik viņi ir slimi. Tomēr pie tā visdrīzāk nav vainojama viņu saslimšana, bet gan viņu raksturs un dzīves vērtības. Starp tiem, kuri sirguši ar depresiju, ir ne mazums cilvēku, kuru ieguldījums sabiedrības

dēļām līdz pat vairākiem gadiem. Tāpat kā ar citām saslimšanām, jo savlaicīgāk uzsāk ārstēšanu, jo tā ir efektīvāka. Tomēr arī „ielaistos gadījumos” ārstēšana dod rezultātus.

Mīts: „Antidepresanti ir kaitīgi, tāpēc no to lietošanas jāizvairās.”

Arī šajā mītā ir daļa patiesības. Viegla depresijas epizodes gadījumā itin labi iespējams „tikot cauri” bez medikamentiem, tomēr smagākos gadījumos zāļu lietošana var būt labākais iespējamais risinājums. Antidepresantiem, tāpat kā citiem medikamentiem (bet ne vairāk) ir iespējamās dažādas blaknes. Medikamentu nepieciešamības un riska/ieguvuma attiecības izvērtēšana jāuztic ārstam.

Mīts: „Viss, ko spēj antidepresanti, ir likt smadzenēm nereaģēt uz nepatīkamiem faktiem, bet problēma, kura pastāv hormonu līmenī, netiek ietekmēta.”

Šis mīts rudenī izskanēja arī kādas visnotaļ cienījamās lektores – laulības un

¹ Depresija – no latīņu darbības vārda *deprimere*, ‘nospiest’.

ģimenes konsultantes – lekcijā, kuru klausījies. Iespējams, mīta saknes meklējamas pagājušā gadsimta pirmajā pusē, kad ārsti depresijas slimniekiem parakstīja opiātus un amfetamīnus, respektīvi, narkotikas, kas tiešām spēja vienīgi likt pacientam „nejust” nepatīkamo realitāti. Šī mīta apgalvojums varētu būt patiesi attiecībā uz medikamentu grupu, ko sauc par trankvilizatoriem, bet tam nav nekāda sakara ar mūsdienu antidepresantiem.

Mīts: „Labākais antidepresants ir daudz naudas.”

Ilgstošas finansiālas problēmas var būt viens no faktoriem, kas palielina depresijas attīstības risku, savukārt loterijā laimēts miljons tiešām var „izārstēt” no depresijas, bet... tikai uz pāris dienām. Patiesībā ar depresiju sirgst kā trūcīgie, tā arī turīgie (un pat ļoti, ļoti turīgie).

Mīts: „Depresijas slimnieks var izdarīt pašnāvību tāpēc vien, lai palicējiem būtu žēl, ka tie darījuši viņam pāri.”

Slimojot ar depresiju smagā formā, cil-

vēks tiešām var atņemt sev dzīvību, bet tas notiek nepanesami smagu dvēseles sāpju, nevis spīta dēļ. Tieši vēlēšanās nesāpināt tuviniekus depresijas gadījumā var būt visbūtiskākais faktors, kas cilvēkam, esot uz pašnāvības sliekšņa, neļauj to pārkāpt. Tuvinieku sapratne un atbalsts depresijas slimniekam ir ļoti svarīga.

Mīts: „Tie, kas runā par pašnāvību, to nekad neizdarīs.”

Tas tiešām ir tikai mīts. Tāpēc, ja kāds no jūsu tuviniekiem vai paziņām sāk runāt par pašnāvību, to nekādā gadījumā nevajag ignorēt. Palīdziet šim cilvēkam pēc iespējas drīz saņemt kompetenta speciālista palīdzību.

Mīts: „Depresija un hroniska noguruma jeb „izdegšanas” sindroms ir viens un tas pats.”

Lai arī vairākas izpausmes ir līdzīgas, tās tomēr ir divas dažādas lietas. Izdegšana attāli atgādina vieglu depresiju, tomēr arī līdzīgajos simptomos ir zīmīgas atšķirības, piemēram, depresijas slimniekam parasti grūtākās ir rīta stundas,

turpretī cilvēkam, kurš cieš no „izdegšanas”, pašsajūta pasliktinās pret vakaru. Tāpat atšķirīgas ir arī palīdzības iespējas. Hroniska noguruma gadījumā efektīvs risinājums var būt pietiekami ilga un kvalitatīva atpūta, piemēram, mēnesi ilgs bezrūpīgs atvaļinājums. Savukārt depresijas gadījumā atpūta nepalīdzēs. Zīmīgi, ka cilvēki ar depresijai raksturīgām sūdzībām pie ārstiem visvairāk griežas tieši vasaras beigās – rudens sākumā, tas ir, pēc atvaļinājuma. Un tas nav tāpēc, ka viņiem ir nepatīkami atgriezties darbā, bet tāpēc, ka atvaļinājuma atpūta nav nesusi cerēto pašsajūta uzlabošanu.

Šie bija būtiskākie mīti depresijas sakarā, bet, iespējams, mītu par šo saslimšanu ir vēl daudz vairāk. Ja jums, cienījamie lasītāji, šī tēma ir aktuāla, neļaujieties mītiem! Meklējiet uzticamu informāciju, meklējiet kvalificētu palīdzību.

VAIRĀK INFORMĀCIJAS:

<http://www.nenoversies.lv/>

<http://www.depresija.lv/>

<http://www.stopstress.lv/>

DEPRESIJA, KĀ TO UZVARĒT?

Vilnis Latgalis,
Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps

Vai ir kāds cilvēks, kurš nekad, nekādos apstākļos nebūtu cietis no skumjām, nomāktības vai depresijas? Domāju, ka nē. Bet kāpēc dažiem cilvēkiem skumjas vai depresīvs noskaņojums kļūst par nopietnu dzīves apgrūtinājumu vai dažkārt pat slimību?

Saskaņā ar pētījumu datiem, ap 17% mūsu planētas iedzīvotāju cieš no dažādām depresijas formām, arī attīstītājās valstīs.

Zinātnieki prognozē, ka ap 2020.gadu depresija būs 2.vietā pasaulē invaliditāti izraisošo slimību vidū. Tas šķiet ļoti satraucoši!

Aplūkojot jautājumu par depresiju, droši vien vajadzētu atsevišķi runāt par depresīvu noskaņojumu, skumjām vai īslaicīgu depresiju un depresiju kā smagu, ilgstošu saslimšanu. Šeit gan jāpie-

bilst, ka, neatrodot izeju īslaicīgā depresīvā epizodē, reizēm samērā ātri var nokļūt stāvoklī, kur runa ir par depresiju kā saslimšanu.

Kas īsti ir depresija? Un ko Bībele saka par to? Domāju, ka Psalmis 38:4-12 ļoti precīzi attēlo cilvēka dziļi depresīvu stāvokli un izjūtas.

“... visi mani locekļi ir satriekti manu grēku dēļ. Jo manas vainas aug pāri manai galvai, to smagums iet pāri maniem spēkiem. Manas vātis struto un čūlo, sava neprāta dēļ es lokos sāpēs. Salīcis

un dziļi pie zemes nolieces es esmu savās bēdās, sēru pilnas ir manas gaitas. Mani gurni ir iekaisuši, nav veselās vietas manās miesās. Es esmu bez spēka, mana sirds stipri trīc, mans spēks mani atstājis, arī mana acu gaisma man zudusi! Mani draugi un tuvinieki stāv tālu nost no manis manās mokās, un mani kaimiņi novēršas no manis.”

Kā redzam, depresija skar visu cilvēku kopumā, domas, jūtas, uzvedību un fiziskās funkcijas. Tā izpaužas kā neatslābstošs drūmums, dziļa vientulības un

bezcerības sajūta, kas pārņem cilvēku, padarot viņu nespējīgu piedalīties dzīves norisēs. Šķiet, šis stāvoklis nekad nebeigsies, rodas sajūta, ka esi viens, atstumts un visu atstāts.

Dzīves ikdienā mēs nereti sastopamies ar situācijām un apstākļiem, kas var radīt īslaicīgu depresīvu noskaņojumu vai skumjas, kas, tomēr mainoties apstākļiem vai paejot zināmam laikam, izzūd. Tā vēl nav depresija. Cilvēks ir emocionāla būtne, un skumjas ir normāla, dabīga cilvēka reakcija attiecīgos apstākļos. Par to varam lasīt Ps 30:6 – „Vakaram kā viešņas nāk līdzī asaras (skumjas), bet jaunais rīts ir atkal pilns gaviļu.”

Taču reizēm mēs sastopamies ar notikumiem un iespaidiem, kas rada ilgstošākas sekas. Tās var izraisīt pēkšņa trauma, gadalaika maiņa, negaidīts zaudējums, nepatīkamas pārmaiņas, šķietami neatrisināmas problēmas, agresīva vai nekaunīga cilvēku rīcība un citi apstākļi. Arī tā vēl nav depresija, ja tiek meklēti risinājumi, saglabājas cerība uz pārmaiņām un pozitīvu gala iznākumu. Šeit gan jāpiebilst, ka skumjas un nospiestība gadījumos, kad stress ir vai nu ļoti spēcīgs, vai ļoti ilgstošs, var pāriet depresijā, kas problēmu padara jau daudz nopietnāku. Dieva radītā Jaunā planēta pirms grēkā krišanas nepazīna ne skumjas, ne nospiestību, ne depresiju.

Neapšaubāmi, ka pirmie cilvēki, kas izjuta dziļas skumjas un depresiju, bija

Ādams un Ieva. Viņi piedzīvoja nepaklausības sekas, no kurām dažas bija redzamas un sajūtamas visai drīz, bet citu attīstību viņi bija spiesti vērot daudz gadsimtu garumā, kļūdami par lieciniekiem tam, kā grēks izmaina un samaitā cilvēka dzimumu. Viņi piedzīvoja un pārdzīvoja sava dēla Ābela nāvi un vecākā dēla Kaina attālināšanos un aiziešanu no Dieva. Mums šodien ir pat grūti iztēloties visas tās traģiskās pārmaiņas, kuras sev līdzī atnesa pirmo cilvēku atteikšanās no paklausības Dievam. Pārsteidzoši, bet daži notikumi, kuri šodien cilvēkos neizraisa lielus emocionālus pārdzīvojumus, mūsu priekštečiem radīja dziļas skumjas un ilgstoši depresīvu noskaņu.

“Redzot vīstošās puķes un birstošās lapas – iznīcības pirmās pazīmes –, Ādams un Ieva vaimanāja vairāk nekā cilvēki tagad apraud savus mirušos. Ziedus skarošā iznīcība tiešām deva iemeslu dziļām skumjām, bet, kad arī krāšņie koki nometa savu lapu rotu, viņi saprata, ka nāve ir kļuvusi par katras dzīvās radības daļu.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 63)

Daudzi no Bībeles varoņiem ir cietuši no dziļām skumjām vai depresīva noskaņojuma. Kā piemērus varam minēt Jēkabu, Ēliju, Ījabu, Dāvidu, Jeremiju, apustuli Pēteri un citus.

Pārsteidzoša varētu likties depresija, kas iestājas pēc lielas uzvaras vai panāku-

miem. To reizēm piedzīvo izcili sportisti pēc visu iespējamo augstāko titulu un medaļu izcīnīšanas. Kā piemēru šādai situācijai varētu minēt apustuli Pēteri, kurš piedzīvoja ticības triumfa brīdi, kad pa bangojošo Galilejas ezera ūdens virsmu devās pretī Jēzum Kristum, bet jau pēc brīža gandrīz noslīka, novēršot skatu no sava Glābēja un ielaižot sirdī šaubas.

Līdzīgā situācijā nonāca arī pravietis Ēlija pēc varenās Dieva spēkā izcīnītās uzvaras Karmela kalnā (1. Ķēniņu 18. nod.). Viņu pārņēma šaubas un bailes, ka atmoda tautā būs ļoti īslaicīga un ka ķēniņienes Izabeles draudi atbēgties viņam par Bāla praviešu nogalināšanu, iznīcinot viņu fiziski, ir nenovēršami un reāli. Īsā laikā viņš pazaudēja ticību Dievam, kaut arī pirms tam bija atradies ticības pašās augstākajās virsotnēs.

“... tad viņš cēlās, lai glābtu pats savu dzīvību, un nonāca Bēršebā, kas atrodas Jūdā. Un viņš tur atstāja savu puisī. Bet pats viņš vienas dienas gājumu devās uz taksnesi un apsēdās zem paegļa krūma, un viņš savā dvēselē vēlējās mirt. Un viņš sacīja: “Nu ir gana, Kungs, ņem manu dvēseli, jo es neesmu labāks kā mani tēvi.” Un viņš apgūlās un aizmiga zem kāda taksnesā krūma.” (1. Ķēniņu 19:3-5)

Aizmirsdams, ka Dievs brīnumainā veidā bija par viņu rūpējies trīs gadus, Ēlija kā labāko risinājumu esošajā situācijā

izvēlējās bēgšanu un ļaušanos domām par nāvi.

Bet Dievam, kā vienmēr, bija kāds labāks plāns. (5-8p.)

„...bet te, redzi, eņģelis stāvēja viņa priekšā, un tas viņam sacīja: “Celies un ēd.” Un viņš raudzījās, un redzi, pie viņa galvgaļa bija plācenis, kas cepts uz karstām oglēm, un apaļa krūze ar ūdeni; un viņš ēda un dzēra, un apgūlās. Un Tā Kunga eņģelis atnāca pie viņa otru reizi, pieskārs viņam un sacīja: “Celies un ēd, jo garš ceļš tev ir priekšā.” Un viņš cēlās, ēda un dzēra, un gāja, stiprinājies ar šo ēdienu, četrdesmit dienas un četrdesmit nakts līdz Dieva kalnam Horebam.”

Šajā Bībeles stāstā mēs varam atrast vairākas svarīgas atziņas, kas var palīdzēt cīņā ar depresiju.

1. Ļoti svarīgs ir labs, spēkus atjaunojošs miegs, jo depresija parasti ir saistīta ar miega traucējumiem.

vai šī pēdējā, grandiozā uzvara pār Bāla praviešiem. Bet Ēlija, šķiet, to visu ir aizmirsis. Viņa skats ir pievērstis vienīgi negatīvajām lietām. Piedevām viņš ir pārliecināts, ka viņš vienīgais ir uzticīgs palicis Dievam. Pārsteidzoša ir Dieva atbilde Ēlijam: „Es esmu saglabājis Israēlā septiņus tūkstošus, kuri nav ceļus locījuši Bāla priekšā!”

Dievs atver Ēlijam acis, palīdzot viņam saskatīt neredzamo realitāti un liekot atcerēties Viņa brīnumaino vadību pagātnē.

Otrais jautājums bija: “Ko tu šeit dari, Elija?”

Tas ir jautājums par tavas esības jēgu un dzīves piepildījumu. Tas ir jautājums par tavu gatavību turpināt kopā ar Kristu iet šauro ceļu, kas aizvedīs pie mērķa.

Reizēm draudzē mēs varam sastapt dedzīgus un Dievam nodevušos cilvēkus ar varenēm, reizēm pat unikāliem ticības piedzīvojumiem, kuri savukārt

uzaustu jauna ticība, rastos jauna dzīvība!” (160)

No savas puses varu piebilst, ka arī es esmu gājis cauri šai pieredzei. Mani uzrunāja un dziļi skāra Dieva Vārds no vēstules Ebrejiem 12:2,3 – “Turēsim savu skatu pievērstu Jēzum, kas viņam sagatavotā prieka dēļ, par kaunu nebēdādams, ir pacietis krustu un nosēdies Dieva tronim pa labai rokai. Allaž domājiet par viņu, kas tik daudz naidīguma izcietis no grēciniekiem, lai mēs neklūtu vāji un nepadotos!” (NLT)

Kristus to visu darīja mūsu dēļ, lai mums būtu cerība visbezcerīgākajās situācijās! Tevis un manis dēļ tika izcīnīta smagā cīņa līdz asins sviedriem Ģetzemanes dārzā un pieļautas pārcilvēciskās ciešanas pie krusta Golgātas kalnā, kad no Viņa lūpām atskanēja vārdi: “Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu Mani esi atstājis?” Jēzus nepiedzīvoja depresiju, jo Viņš nepārtrauca

Ja mēs tādos brīžos ar garīgu skatu spētu iedziļināties Dieva aizgādības nolūkos, tad ieraudzītu, kā eņģeļi cenšas mūs glābt no mums pašiem..

2. Lai cik smagā un bezcerīgā situācijā tu arī atrastos, atceries, ka Dievs par tevi turpina rūpēties.

3. Dievam ir brīnišķīgs plāns tavai turpmākajai dzīvei.

4. Ja tu uzticēšies Dievam, Viņš turpinās par tevi rūpēties, lai novestu tevi pie vislabākā atrisinājuma.

5. Nepārvērtējami liela nozīme depresijas pārvarēšanā ir kustībām. Visefektīvākais kustību veids ir tieši staigāšana (arī nūjošana).

Stāsta turpinājumā varam atrast vēl dažas ļoti svarīgas atziņas veiksmīgai cīņai ar depresiju.

Pie Horeba jeb Sinaja kalna Dievs Elijam uzdod divus jautājumus:

1. No kurienes tu nāc?

2. Ko tu šeit dari, Elija?

Uz abiem jautājumiem Elijam ir precīzi viena un tā pati atbilde:

“Es degtin esmu dedzis Tam Kungam, Dievam Cebaotam, jo Israēla bērni ir atmetuši Tavu derību, Tavus altārus tie ir sagrāvuši un Tavus praviešus nogalinājuši ar zobenu, es vienīgais esmu atlicis, un viņi tīko pēc manas dzīvības, lai to man atņemtu.” (1.Ķēniņu 19:14)

Pirmais jautājums ir par Dieva vadību tavā dzīvē līdz šim. Ēlijam bija daudz varenu piedzīvojumu ar Dievu, kaut

ir atstājuši spēcīgu iespaidu arī uz citu cilvēku ticību vai uzticēšanos Dievam. Taču pēc kāda laika šos cilvēkus draudzē vairs nesastopam, un reizēm pat atklājas, ka viņu ticība Dievam un Viņa glābjošajai mīlestībai vispār ir izzudusi. Rodas likumsakarīgs jautājums, kāpēc tā notiek? Un vai kaut kas līdzīgs nevar notikt arī ar mani? Tāpēc domāju, ka ikvienam no mums ļoti aktuāls varētu būt jautājums: “Kā nepazaudēt ticību, piedzīvojot bēdas, grūtības, pārbaudījumus, kārdināšanas vai depresiju? Manuprāt, labi noder atbilde, kuru varam atrast Elenas Vaitas grāmatā “Pravieši un ķēniņi”:

“Katra cilvēka piedzīvojumos kādreiz pienāk brīdis, kad nospiež vilšanās un pilnīga mazdūšība, – dienas, kad sirdi apņem bēdas un grūti ticēt, ka Dievs vēl ir labvēlīgs saviem zemes bērniem; dienas, kad grūtības biedē dvēseli, līdz nāve šķiet vēlāmāka par dzīvību. Tad daudzi zaudē pašārvību uz Kungu un nonāk šaubu varā un neticības saitēs. Ja mēs tādos brīžos ar garīgu skatu spētu iedziļināties Dieva aizgādības nolūkos, tad ieraudzītu, kā eņģeļi cenšas mūs glābt no mums pašiem, ka tie cenšas mūsu kājas nostādīt uz pamata, kas stiprāks nekā mūžīgie kalni. Tad mums

savu misiju un līdz pēdējam elpas vilcienam vissmagākajos un necilvēcīgākajos apstākļos nezaudēja cerību un ticību uzvarai. Toties Jēzus labi zināja, kas ir skumjas. Viņš raudāja pie Lācara kapa, bet pie šī paša kapa arī apliecināja Dieva augšāmcelšanās spēku darbībā. Jēzus, pats būdams un palikdams pilnībā bezgrēcīgs, tomēr iepazīna visu grēka smagumu un pretinieka neatlaidīgo kārdināšanu uzmācīgo spiedienu. Turklāt to visu Jēzum nācās izbaudīt vispārākajā pakāpē, piedzīvojot arī mums tik labi pazīstamo nospiešību vai skumju pilno stāvokli. Šeit ir labā vēsts visiem, kas cieš no skumjām, nomāktības vai depresijas:

“Mums ir varens augstais priesteris, kas nācis caur debesīm, Jēzus, Dieva Dēls, turēsimies pie ticības apliecinājuma (pie patiesības, kuru mēs sludinām – NRT). Mums augstais priesteris nav tāds, kas nevar just līdzīgu mūsu nespēkam, viņš, tāpat kā mēs, ir visādi kārdināts, bet viņš ir bez grēka. Tad nu ar drošu prātu tuvosimies žēlastības tronim, lai tiktu apžēloti un saņemtu žēlastību, kas nāk kā palīdzība īstā brīdī.” (Ebrejiem 4:14-16, JT)

Visās lietās uzvara pieder Jēzum! Arī uzvarā pār depresiju!

“KĀ BŪTU...?”

Teju divus gadus īstenotais, ar cīņām, pārbaudījumiem pilnais un Dieva mīlestībā un svētībā izlolotais projekts “Jaunā dziesma” 20. decembrī noslēdzās ar skaistu albuma „Kā būtu...?” prezentācijas koncertu, kurš notika Septītās dienas adventistu Rīgas 1. draudzes zālē.

“Mums katram ir savs ierastais „Kā būtu...?”, mums katram ir savs dienas „Kā būtu...?”, mums katram ir savs dzīves „Kā būtu...?”, un mums katram ir arī savs mūžības „Kā būtu...?”. Šovakar šie visi „Kā būtu...?” savīsies kopā, vienojoties stāstos, kopību atrodot dziesmās un savienību sajūtās,” tā projekta producete Daina Kleimane, atklājot koncertu, uzrunāja skatītājus, šķietami rosinot ikvienam šajā vakarā saklausīt atbildi uz savu jautājumu.

Koncerta pirmajā pusē tika prezentētas visas 10 diskā ierakstītās jauno mūziķu sakomponētās dziesmas, papildinot tur saklausāmo stāstu ar īpašu video materiālu pirms katra priekšnesuma, kurā komponisti atklāj to, kas pamudinājis uz dziesmas rakstīšanu. Kādam tā bijusi garīgā cīņa, kādam mīlestības sajūta sirdī, kādam iedvesmu radījis īpašs dzejolis, kādam – bērņības draugs, suns, kas atvedis atpakaļ mājās. Taču visus šos stāstus vieno īpaša pateicība Dievam, lūgšana pēc nepārtrauktas Viņa klātbūtnes un beznosacījuma mīlestības. Koncertā kā solisti un pavadošais sastāvs uzstājās gan paši dziesmu autori, gan citi mūziķi, kas ieguldījuši lielu darbu diska tapšanas procesā.

Koncerta otrajā pusē klausītājus priecēja meiteņu (Dainas Kleimanes, Ievas Marcinkēvičas, Ineses Meires, Darinas Kroitores, Edijas Diedrikas un Montas Ķīmenes) īpaši sagatavots muzikāls pārsteigums nu jau aizvadīto svētku noskaņās. Viņas dziedāja *a capella* dziesmas interesantās apdarēs. Lai gan aiz loga

nekas nevēstīja par sniega un sala tuvošanos, koncerta dalībnieki radīja ziemas un svētku atmosfēru zālē gan ar pikošanos, gan ar brīnumvecīšu sprakšķošo gaismiņu, gan ar sveču liesmu radīto siltumu, gan ar kopīgi sarūpētu eglīti. Galu galā, uz skatuves bija manāma kopības un ģimeniska mīluma sajūta, kādā arī tika aizvadīts viss koncerts.

Īpašs paldies ikvienam dziesmu autoram, ikvienam mūziķim, kas piedalījās šī projekta tapšanā, ikvienam cilvēkam, kas nodrošināja pasākuma norisi un ilgstoši lūdza par šo projektu.

Tā piedzīvotajā daļās dziesmas “Just Tavu mīlestību” autore Krista Lubiņa.

Kā informē projekta producete Daina Kleimane, visa nauda no disku “Kā būtu...?” pārdošanas nonāks projekta “Jaunā dziesma” fondā, lai pēc kāda laika varētu tikt izdots vēl kāds

albums ar jaunām dziesmām. Albumus varat iegādāties izdevniecības “Patmos” grāmatu galdā (Baznīcas ielā 12a), kā arī kristīgajā grāmatnīcā “Amnis” (Lāčplēša ielā 37).

AICINĀJUMS VISIEM, KAS RAKSTA DZIESMAS DIEVA GODAM!

ATSŪTI SAVU DZIESMU LĪDZ 2016. GADA 1. SEPTEMBRIM uz e-pastu: dainakleimane@gmail.com.

Varbūt tieši Tava dziesma būs viena no tām 10, kuras kopā ar citiem mūziķiem tiks izstrādātas, aranžētas, ierakstītas un iekļautas jaunā albumā. Šoreiz kā dziesmu satura atslēgas vārdu (tematu) vēlamies piedāvāt “Dieva apsoltījumi”. Dievs savā Vārdā mums ir atstājis tik daudz iedrošinošus un nozīmīgus vārdus, īpaši caur apsoltījumiem. Ticam, ka, ietērpti mūzikā, šie vārdi vēl dziļāk un nozīmīgāk var iespiesties mūsu sirdīs!

ADVENTISTI ĀFRIKĀ

Decembra nogalē Latvijā viesojās Anna un Ēriks Galenieki. Šo dažu dienu laikā Ēriks kalpoja ar svētrunām Siguldas, Valmieras un Rīgas 7. draudzē, tikās ar mūsu draudžu locekļiem. Tomēr ne visiem bija izdevība viņu dzirdēt un satikt, tādēļ „Adventes Vēstu” lasītājiem varētu būt interesanti izlasīt Ērika atbildes uz dažiem jautājumiem.

Ēriks Galenieks ir asociētais profesors Vecās Derības teoloģijā un eksēģēzē, direktors maģistru pastorālās teoloģijas un doktoru disertāciju programmā, Adventistu teoloģijas biedrības prezidents.

Viņa sieva Anna Galeniece ir teoloģijas doktore, Elenas Vaitas mantojuma fonda atzara direktore un teoloģijas profesore.

Kā jūs nokļuvāt Āfrikā?

Pēc teoloģijas studiju pabeigšanas Endrjūsas Universitātē mēs uzturējāmies ASV. Aptuveni pirms septiņiem gadiem mēs ar Annu vienā un tajā pašā dienā saņēmām divus dažādus telefo-

na zvanus. Abi zvani nāca no Ģenerālkonferences. Viens zvans piedāvāja vadītāja posteni, bet otrs kalpošanu skolā. Mēs pieņēmām otro zvanu, kas mūs aicināja uz Adventistu Āfrikas Universitāti, kura atrodas Nairobi pilsētā, Kenijā.

Ko tu, Ērik, tieši māci?

Mana doktora grāda uzsvars ir Vecās Derības eksēģēze un teoloģija. Es mācu visu, kas attiecas uz šo jomu. Bez visa tā man ir daudz administratīvo pienākumu, piemēram, teoloģijas maģistru un doktoru programmu vadīšana, maģistru darbu un doktoru disertāciju sagatavošanas vadība, man

dažkārt ir vienlaicīgi jāvada ap 12 dažādu disertāciju tapšana, kur normāli mācību iestādēs profesori vienlaicīgi vada 2-3 disertāciju projektus. Noslogojums ir liels, taču prieku dod darba rezultāts.

Vai tev katru dienu ir lekcijas?

Nē. Man nesanāk lekcijas katru dienu, bet ir pietiekoši ko darīt administratīvajā darbā. Adventistu Āfrikas Universitāte ir tiešā Ģenerālkonferences pakļautībā. Tā ir unikāla mācību iestāde visā adventistu organizācijā tanī nozīmē, ka tā piedāvā maģistru un doktoru programmas uzreiz trim divīzijām: Āfrikas austrumu centrālajai,

Āfrikas rietumu un Dienvidāfrikas divīzijai. Tas nozīmē, ka mums ir daudz jāceļo pa Āfrikas valstīm. Bieži jābūt Nigērijā Babboka Universitātē, Solusi Universitātē Zimbabvē un citur. Pašlaik mēs nodarbojamies ar skolas darbības paplašināšanu un pievēršam uzmanību Āfrikas valstīm Angolai un Madagaskarai.

Bez mācību darba mums ir jābūt par padomdevējiem studentiem, kas raksta savus projektus un disertāciju. Bez tam man ir daudz pienākumu kā Adventistu teoloģijas biedrības prezidentam, jāpiedalās dažādās sanāsmēs, kur jāpārstāv mūsu organizācija. Jāuzstājas ar lekcijām par dažādām teoloģiskām tēmām.

Kāda gaisotne valda universitātēs?

Man ir jāatzīst, ka sadarbība starp mācību spēkiem un studentiem ir lieliska. Daudzi no mūsu studentiem ir mācītāji ar pieredzi, mūsu draudžu darbinieki no dažādiem organizācijas līmeņiem, viņiem ir motivācija mācīties. Viņi ir atvērti mācībām, un viņus var raksturot kā dedzīgus Dieva Vārda studentus.

Protams, mums ir arī savi izaicinājumi. Visur pasaulē notiek pārmaiņas. Mūsu mācību iestādēm ir jāprot sniegt atbildes uz šīm pārmaiņām. Ir jāievēro mūsu Universitātes starptautiskais konteksts. Tas nozīmē, ka viens izmērs nederēs visiem. Tomēr mums ir jābūt uzticamiem Septītās dienas adventistu baznīcas izglītības pamata filozofijai un praksei, kas palīdz saglabāt draudzes vērtības, kā arī stiprināt tās misiju pasaulē.

Kas ir adventistu autoritāte mūsdienā kontekstā?

Tā, protams, ir Dievs un Viņa Vārds. Te mēs varam uzdot pretjautājumu: ja mēs ticam, ka bezgalīgais Dievs ir runājis ar ierobežoto cilvēku caur Rakstiem, tad ko vairāk var darīt ierobežotais cilvēks, kā tikai atzīt šo faktu? Vai ierobežotam cilvēkam var būt adekvāti kritēriji, lai pilnībā apstiprinātu Bezgalīgo? Ja Raksti ir patiesi un cilvēks tik tiešām ir grēcinieks ar aptumšotu prātu un sagrozītu domāšanu, sirdī sacēlies pret Dievu, vai tāds būs spējīgs pierādīt sev Bī-

beles izcelsmi, lai apmierinātu sevi ar acīmredzamiem faktiem? Vai uz sevi vērsta cilvēka daba necentīsies noliegt dievišķās autoritātes atzīšanu? Rakstu skaidrošanas kritiskās metodes vienmēr ir novedušas pie Dieva un Rakstu autoritātes nolieguma. Lai arī ko cilvēki sacītu, Rakstiem ir bijusi, ir un vienmēr būs neapstrīdama autoritāte pār ikkatru cilvēka dzīves aspektu. Un mums, septītās dienas adventistiem, to ir jāpieņem, jāvērtē un tam jāseko.

Daudzviet universitātēs Elenas Vaitas darbi netiek ieteikti izmantot, rakstot kursa darbus. Vai viņas mantojums mūsdienās ir tik bezcerīgi novecojis?

Nekādā ziņā Praviešu Gars nav kļuvis vecs un nevajadzīgs! Nekādā ziņā! Tieši pretēji, tam ir jāklūst ar katru dienu aizvien svarīgākam kā vēl nekad iepriekš! Ja izmet ārā Eleni Vaitu, tad Septītās dienas adventistu draudze zaudē savu identitāti, pat neminot tālākās problēmas, kuras ar mūsu draudzi tad notiktu. Pastāv daudz iemeslu, kādēļ dažiem ir negatīva attieksme pret Dieva doto gaismu. Mēs dzīvojam pasaulē, kura no visām pusēm tiek bombardēta ar humānisma domāšanas veidu. No skolas sola līdz ziņu medijiem, televīzijas programmas, ikdienas dzīve, visur mūs māca domāt humānistiski. To dara pat tā saucamās kristīgās universitātes. Tas ir viens as-

pekts.

Otrs aspekts. To mums piedāvā Kenraits – tas ir viens no ievērojamākajiem Elenas Vaitas kritiķiem. Viņa piedāvāto modeli ir kopējuši visi turpmākie Elenas Vaitas kritiķi. Kenraitu var dēvēt par visu Elenas Vaitas kritiķu “tēvu”. Līdzīgi kā Jūliusu Velhauzenu var dēvēt par Bībeles augstās kritikas “tēvu”. Šajā nometnē vienmēr ir bijuši savi sekotāji, kuri pārstāv šo pusi, jo tā atbilst viņu pašu īpašajai gausei.

Mūsdienās bieži tiek uzsvērts, ka mums vairāk ir jābūt Kristus mācekļiem nekā adventistiem. Vai atbalsti šo apgalvojumu?

Zini, tā ir ačgārņa pieeja. Šajā pieejā ir kaut kas nāvējoši aplams akcentos. Kāpēc? Vai maz ir iespējams būt māceklim un nebūt adventistam? Kristus māceklis ir tāds, kurš ir Jēzus aicināts. Un tie, kas ir aicināti, tiem ir jābūt ticībai, tiem ir jāpasludina viss evaņģēlijs, tiem ir jābūt sadraudzībai ar Jēzu pie galda un kopībā, veicot Jēzus kalpošanu, mācot Jēzus doktrīnas, ieskaitot Viņa Otrās atnākšanas vēsti, pielūgsmi un Jēzus apliecināšanu, un tamlīdzīgi. Es cieši ticu, ka būt adventistam un būt Jēzus māceklim ir divi nešķirami koncepti. Tas ir kā monētas divas puses.

Varbūt tas ir labi, ka mūsu draudzēs pastāv dažādi mācību novirzieni? Mēdz sacīt, ka strīdos dzimst patiesība? Varbūt tas pat sekmē liecināšanu, jo cilvēkiem tiek piedāvāti dažādi viedokļi?

Jo vairāk tiek saražotas dažādas mācības, jo vairāk draudze tiek sadrumstalota. To mēs vērojam praktiskajā dzīvē, un mēs zinām, ka neviena reliģija nav tik sadrumstalota kā kristīgā baznīca. Tas ir iespējams, ka dažādība mācībā var vest pie daudz dinamiskākas garīgās dzīves. Tomēr Bībele ir skaidra šajā jautājumā, kad uzsver vienotību ticībā, vienotību Garā un vienotību mācībā.

Mūsdienu piedāvājumā mums ir jāprot atbildēt uz jautājumu: kādu pieeju Rakstiem mums ir jāuztur? Tas ir acīmredzams, ka bez īpašas dievišķas atklāsmes jautājumā par bībelisko interpretāciju mēs nebūsim spējīgi izlaizties cauri cilvēcīgo spekulāciju,

sagrozījumu un teoriju labirintam.

No otras puses, ja mēs pieņemam pilnu Dieva Vārda autoritāti dažādās bibeliskajās doktrīnās, vai mēs Rakstos neatradīsim dievišķus norādījumus, kā tās interpretēt?

Septītās dienas adventisti tic, ka tikai Rakstos varam atrast doktrīnas par Dievu, cilvēcību, grēku, svētnīcu, eshatoloģiju, un tas ir būtiski, ka pašos Rakstos mēs atrodam pamatu savai teoloģijai.

Man noteikti ir jāpiemin, ka septītās dienas adventisti ir starp tiem dažiem pasaulē, kas vēl aizvien pieņem Bībeles izpēti vēsturiski bibelisko metodi. Tas ir, ka mēs vēl aizvien saprotam Bībeles tekstu, vadoties no pašiem Rakstiem, princips *Sola Scriptura* norāda, ka tikai pati Bībele ir patiesības norma, kas ir augstāka pār jebkuru citu autoritāti, kas pārbauda jebkuru atziņu un pieredzi. Tādēļ mēs norai-

Reizēm ļaudis, cenšoties izvairīties no vienas maldības, dažkārt iekrīt pretējā galējībā? Kāpēc tik grūti noturēt līdzsvaru?

Tam ir vairāki iemesli. Viens no iemesliem var būt, kad cilvēki izrauj ārā vārdus no Bībeles vēsturiskā vai kultūras konteksta un iesāk būvēt paši savu doktrīnu. No šī kļūdas var izvairīties, ja cilvēkam ir līdzsvarota pieeja Dieva Vārda studijām. Patiesībā ikviens Bībeles lasītājs veido pats savu teoloģiju, kura var būt līdzsvarota vai aizspriedumaina. Ja mēs ļaujam savām izjūtām vai novērojumiem ņemt virsroku, lai noteiktu, ko dotās rakstu vietas nozīmē, kad savu šauru pieredzi padarām par Bībeles mēru, tad var nonākt galējībās. Mums ir jāpieņem pieeja, kura stājas pretī šīm briesmām. Tikai Bībele vien ir tā, kura nosaka patiesības standartu, mums savas vērtības un pieredze ir jābalsta uz tās

dēļ, lai kļūtu par labākiem lasītājiem, mums ir nepieciešams ņemt vērā, ko pati Bībele saka, ir nepieciešamas priekšzināšanas vēsturē, kultūrā un literatūrā, lai nebūtu atvērti pārpratumiem un sagrozījumiem.

Daži vēlas saglabāt tikai adventistu atšķirīgās iezīmes, norobežojot sevi no citu viedokļa, nelasīt citu baznīcu literatūru, uzturēt sevi drīzās Kristus atnākšanas sajūtu, meklējot adrenalīnu pāvesta aktivitāšu vērojumus. Citi, savukārt, tiecas tikai pēc tā, kas mūs vieno kopā ar citu konfesiju kristiešiem. Ko, tavuprāt, no mums sagaida Dievs?

Mana atbilde ir īsa. Tās ir galējības, un patiesība reti ir atrodama galējībās. Nepieciešams ievērot, ka starp ticību kā tādu un ticību, kuru praktizē dažādi ticīgie dažādos dzīves apstākļos, ir liela atšķirība. Ir iespējams praktizēt

Ja mēs ļaujam savām izjūtām vai novērojumiem ņemt virsroku, lai noteiktu, ko dotās rakstu vietas nozīmē, kad savu šauru pieredzi padarām par Bībeles mēru, tad var nonākt galējībās.

dām Bībeles izpēti vēsturiski kritisko metodi (formas kritiku, literāro kritiku, redakcijas kritiku, tradīciju vēsturi, kanona kritiku, strukturālismu un jebko citu) pat viegli mainītā formā, jo visas šīs metodes cenšas mazināt Bībeles teksta uzticamību un nozīmes sapratni ar laicīgās zinātnes priekšstatu palīdzību.

priekšrakstiem un nevis otrādi. Bībele pati satur visu savas skaidrošanas metodoloģiju un tā izskaidro pati sevi. Pamatā cilvēki saprot savu pasauli, balstoties uz esošajām zināšanām un pieredzi. Vai tādēļ, ka dzīvojam tālu no Bībeles laika cilvēkiem, mēs esam nolemti pārprast viņu vēsti? Nekādā gadījumā, mums ir pieejami rīki, kas mūs ved pie pareizas izpratnes. Tā-

tādu ticību, kura nav līdzsvarota. Daži cilvēki atrod savu identitāti, gudrību, dzīves misiju, dzīves jēgu tieši galējībās, taču par nelaimi tas ir aplami. Tikai Dievs vien var būt mūsu nozīme un virziena mērķis. Taču, no otras puses, mums ir jābūt labi informētiem, izglītotiem, pazīstamiem ar dažādiem jautājumiem, lai spētu izšķirt un atbilstoši rīkoties.

Tagad ir interneta laikmets. Draudzēs locekļiem ir piekļuve tik daudz dažādiem materiāliem, kas nāk it kā no adventistu autoriem. Kā lai atšķir īsto no viltotā?

Internets līdzīgi kā izglītība ir gan svētība, gan lāsts. Daži cenšas pārliecināt cilvēkus, ka maldu mācības nav kaitīgas, ka mums par tām nav jāuztraucas. Kādēļ gan daži vēlas, lai mēs atveram viņu mājas lapu un tam noticam?

Šīm idejām ir dažādas birkas: „ekumenisms”, „politikorektums” utt. Ļaudis aizstāv, ka mums neesot tiesību „tiesāt” citus, ka mums ir jābūt mīlošiem, iecietīgiem un tamlīdzīgi. Pamata ideja ir tā, ka mums ir jāgūst sadraudzība starp dažādām grupām ar kompromisa palīdzību, tas ir, ignorējot atšķirības mācībā un praksē. Viņi

saka, ka mums ir jāpretojas amoralitātei, liekulībai un Dieva aizliegšanai, tikai lai nemācam savas atšķirīgās mācības, un cilvēki mūs pieņems.

Taču pastāv jautājums: vai mums būtu jāuzskata maldu mācības par briesmām, vai tomēr novācam prom pretestības barjeras un izejam uz kompromisu ar idejām, kuru nav Rakstos? Atbilde izšķir visu. Kā lai mēs atpazīstam viltu no patiesības? Tikai pazīstot Rakstus! Tikai šī Vārda gaismā mēs saredzam visu.

Kristus ir sacījis, ka tad, kad Viņš nāks, Viņš neatradīs vairs ticību vīrs zemes. Ko tas nozīmē mums? Vai ticību Viņš neatradīs arī adventistu draudzēs?

Kā šķiet, tas ir rakstīts Lūkas 18. nodaļā. No šiem vārdiem var secināt, ka problēma nav Dievā, jo Viņš vienmēr izdara savu daļu. Problēma ir mūsos. Kad Viņš nāks, vai šeit uz zemes būs kāds, kurš piesauc ticībā? Vai mēs būsīm kļuvuši apātiski un bezrūpīgi mūsu garīgajā ceļojumā, ka ļausim pasaulei diktēt mums, kam mums ir jātic. Vai mēs lūdzam, lai nāk Viņa valstība, vai arī mēs cenšamies no visa spēka paturēt savus īpašumus, uz kuriem pa-

ļaujamies vairāk nekā uz Dievu? Vai dienā, kad Kristus nāks, Viņš mūs atradīs stāvam uz Viņa Vārda stiprā pamata? Tie ir nopietni jautājumi.

Kā tautai mums ir maz ticības un mīlestības, mūsu egoisms, lepnums mūs spiež iejukt pūlī, lai runātu kā viņi, izskatītos kā viņi un neatšķirtos no pasaules. Pasaulei ir liela ietekme uz mums. Tikai daži apzinās nepieciešamību nošķirties no ikkatras biedrošanās, kura ir naidīga pret garīgo dzīvi. Kristus jautājums sevī ietver arī atbildi, ka Kristus nākšana nenesīs glābšanu visiem. Kristus nāks glābt nevis grupas, bet gan atsevišķus cilvēkus. Mums ir liecība, ka dažos gadījumos pat veselas draudzes taps atmestas.

Darbojoties Āfrikā, kas tev sagādā prieku?

Vislielāko prieku un gandarījumu dod studenti, kuri nāk ar vēlmi mācīties, pieņemt un sekot Dieva Vārda norādēm. Mums bija prieks, kad pēdējās Ģenerālkonferences sesijas laikā dažādos vadošajos posteņos tika ievēlēti trīs mūsu Universitātes absolventi. Tas ir liels prieks piedalīties viņu dinamiskajos dievkalpojumos, kuri ir pārpildīti ar cilvēkiem.

Vai tu esi uzkāpis Kilimandžāro virsotnē?

Nē, vēl nē. Es varu redzēt Kilimandžāro sniegotās virsotnes pa mana biroja logu. Tas ir brīnišķīgs kalns, 5889 metrus augsts. No mums tas ir aptuveni 206 km tālu.

Kenijas daba ir kontrastaina. Tās piekrasti apskalo Indijas okeāns, tur ir Austrumāfrikas mangrovu purvi. Iekšzemē ir līdzenumi, savannas un pakalni. Centrālajā daļā ir Kenijas rifta zona, kas iestiepjas līdz Kenijas augstākajām virsotnēm – Kenijas un Elgona kalniem. Tad vēl ir lietus meži un dabas parku kompleksi.

Kenijā gandrīz puse pilsētu iedzīvotāju dzīvo nabadzībā. Šim skaitlim ir tendence palielināties. Aptuveni 60% no galvaspilsētas Nairobi iedzīvotājiem dzīvo graustos un nabadzīgo rajonos. Visvairāk nabadzīgo ir starp tiem, kam nav izglītības.

Kādi ir tavi novēlējumi mūsu lasītājiem nākamajā gadā?

Lai viņi turpina savu ceļojumu, kuru ir nospraudis Kristus, lai tur ticību, līdzdala mīlestību, nes mieru, sniedz prieku, lai liecina pasaulei, ka Kungs Kristus nāks drīz!

Ainārs Gailis,
adventistu Ogres un
Siguldas draudžu mācītājs

KAM MĒS ESAM GATAVI?

Mēs esam iesaistojuši 2016. gadā. Gadu mijā parasti uz mirkli apstājamies un cenšamies izvērtēt iepriekšējo gadu. Kāds tas ir bijis? Kas ir bijis vairāk, ieguvumi vai zaudējumi, prieki vai bēdas, veiksmes vai neveiksmes? Līdzīgi arī draudzes atskatās, kā ir veicies iepriekšējā gadā. Saskaita finanses, saskaita, cik ir pievienojušies, kristīti, cik aizgājuši, miruši. Domā un kaļ plānus par nākotni. Kas draudzei vairāk sniedz gandarījumu, labi finanšu rezultāti, vai tie cilvēki, kuri izvēlējušies sekot Jēzum un pievienojušies draudzei?

“Jēzus, piegājis klāt, tiem sacīja: “Mani ir dota visa vara debesīs un virs zemes, tādēļ ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko es jums esmu pavēlējis; un, redzi, Es esmu ar jums ik dienas līdz laiku beigām.”” (Mt 28:18-20)

Vai mums ir prieks un gandarījums iesaistīties Dieva misijā un mantot kādu cilvēku Jēzum? Dievs dod uzdevumu. Tas nav jauns uzdevums. Šis uzdevums bija arī pagājušajā gadā un aizpagājušajā. Kad mēs kļūstam par mācekļiem, mums tiek dots šis uzdevums. Tas nav arī viegls uzdevums. Viņš deva uzdevumu un apsoltāja: “Es esmu ar jums ik dienas līdz laiku beigām.”

Tāpat pirms šķiršanās no mācekļiem

Kristus apsoltāja nodrošināt viņus ar spēku no augšienes.

“Un, redzi, Es jums sūtu sava Tēva apsoltījumu. Bet jūs palieciet pilsētā, līdz tapsiet ietērpti spēkā no augšienes.” (Lk 24:49) „Bet jūs saņemsiet Svētā Gara spēku, kas nāks pār jums, un jūs būsiet mani liecinieki gan Jeruzālemē un visā Jūdējā, gan Samarijā un līdz pasaules galam. Un to pateicis, Viņš, tiem redzot, tika pacelts, un mākonis uzņēma Viņu prom no to acīm.” (Apd 1:8,9) Mācekļi atgriezās no Eļļas kalna Jeruzālemē. Viņi sāka gaidīt apsoltījuma piepildīšanos. Gaidīt nav viegli. Uzdevums bija dots, vajadzēja darīt. Vienīgi nebija skaidrs, kā darīt un ar ko sākt. Kristus sacīja, ka jāsāk ar Jeruzālemi, bet apkārt ir tik daudz naidīgi noskaņotu cilvēku. Kā lai viņus aizsniedz, kurš gribēs klausīties?

Kādu padomu mēs viņiem dotu no šīs dienas skata punkta un pieredzes? Kādas metodes mēs viņiem ieteiktu, lai būtu veiksmīga evaņģelizācija? Gaidot apsoltījuma piepildīšanos, viņi nedzīvoja bezdarbībā. Bībelē lasām, ka viņi “pastāvīgi bija templī, slavēdami Dievu” (Lk 24:53).

Mācekļi pulcējās arī augšistabā, lai lūgtu. Viņi nekrita panikā, neaizgāja katrs uz savu pusi. Viņu bija maz, bet viņi turējās kopā. Mācekļi nezināja, kas viņus sagaida. Viņi nebija gājuši uz

lekcijām, semināriem par jaunu draudžu dibināšanu, nebija dzirdējuši par citu pieredzi un metodēm, kā veidot jaunas draudzes. Viņi saprata, ka paši saviem spēkiem Kristus doto uzdevumu nespēs paveikt, tādēļ gaidīja apsoltījuma piepildīšanos un lūdza. Tas ir tas, ko viņi varēja darīt. Viņi bija redzējuši, kā Jēzus to dara. Jēzus bija mācījis viņus lūgt.

“Gaidot apsoltījuma piepildījumu, mācekļi pazemoja savas sirdis patiesā nožēlā un atzina agrāko neticību. Atceroties vārdus, kurus Kristus tiem bija teicis pirms nāves, viņi tagad daudz pilnīgāk izprata to nozīmi.. Pārdomājot par Viņa nevainojamo, svēto izturēšanos, tie juta, ka nekāds darbs nebūtu par smagu, neviens upuris par lielu, ja tikai viņi savā dzīvē varētu nodot liecību par Kristus rakstura skaistumu.. Ar lielu nopietnību viņi lūdza, lai kļūtu derīgi ar ļaudīm sastapties un spētu ik dienas lietot vārdus, kas grēciniekus vadītu pie Kristus. Atstādami visu nevienprātību, visu cenšanos pēc pārākuma, tie tagad vienojās ciešā, kristīgā sadraudzībā. Viņi arvien vairāk tuvojās Dievam.. Šīs sagatavošanās dienas bija dziļas sirds pārbaudes laiki. Mācekļi izjuta savas garīgās vajadzības un lūdza Kungu pēc svēta svaidījuma, kas tos darītu derīgus dvēseļu glābšanas darbam. Viņi nelūdza svētības tikai sev. Tie izjuta atbildi-

bu par apkārtējiem ļaudīm, jo saprata, ka Evaņģēlijs jāpasludina visā pasaulē, tāpēc pieprasīja spēku, ko Kristus bija apsolījis.” (E. Vaita „Apustuļu darbi”, 36., 37. lpp.)

Viņi lūdza pēc spēka (grieķu val. – *dynamis* – „dinamīts”). Šī „dinamīta” apsolījuma dēļ 120 Kristus sekotāji bija sapulcējušies augšistabā. Šis dinamīts iedarbojās Vasarsvētku dienā. „Kad pienāca Vasarsvētku diena, visi bija sanākuši kopā. Pēkšņi no debesīm nāca šņākoņa, tāda kā stipra vēja brāzma, un piepildīja visu namu, kur viņi sēdēja. Un viņiem parādījās it kā uguns mēles, tās sadalījās un nolaidās uz ikvienu no tiem. Un visus piepildīja Svētais Gars, un viņi sāka runāt svešās mēlēs, kā Gars tiem deva izrunāt.” (Apd 2:1-4) Mācekļi sludināja par Dieva varenēm darbiem. Pēteris skaidri un spēcīgi liecināja par Kristus nāvi un augšāmcelšanos, un Svētais Gars aizskāra klausītāju sirdis. „Šie vārdi sāpīgi iedzēla

sirdis. „Tie vairs nebija kā savrup stāvošu, nesaskanīgu un strīdīgu elementu kopa. Viņu cerība vairs nepastāvēja pasaules dziļumā. Viņi bija „vienprātīgi”, „viena sirds un dvēsele”. (Apd 2:46; 4:32) Kristus pildīja to domas, un Viņa valstības nostiprināšana bija mācekļu vienīgais mērķis. Savā prātā un raksturā tie kļuva līdzīgi Meistaram, un cilvēki „uzzināja, ka viņi bijuši kopā ar Jēzu”. (Apd 4:13)” (E. Vaita „Apustuļu darbi”, 45. lpp.)

Domājot par šodienu. Ja mēs piederētu draudzei, kurā ir 120 draudzes locekļu un Dievs gribētu mums pievienot 3000. Ko mēs par to teiktu? Vai priecātos? Varbūt domātu: vai nav tā kā par daudz? Vai mēs tiksim galā ar tik lielu cilvēku skaitu? Tik daudz problēmu būs jārisina. Varbūt pietiktu ar 300, varbūt labāk 30. Mēs visi būtu priecīgi, ja Dievs mūsu draudzei, lielai vai mazai, pievienotu trīsdesmit dvēseles.

Bet tad mums jāuzdod jautājums: kādā

Viņš mira pie krusta Golgatā. Golgatai vajadzētu vienot mūs sadraudzībā.

Draudzei ir jābūt vietai, kur ir nopietnas lūgšanas. Lai garīgi augtu, ir jālūdz un jāsarunājas ar Dievu. Bez lūgšanām mūsu ticības dzīvei nebūs stiprs pamats. Tad, kad esam kopīgi lasījuši Dieva vārdu, bijuši pie Golgatas krusta, kad esam kopīgi lūguši, tam vajadzētu vest mūs pie sadraudzības un vienotības, jo visi mēs esam grēcinieki, Kristus par mums visiem ir miris, mums ir viens Glābējs un viens mērķis.

Apustuliskā draudze bija attīstījusi tādu klimatu savā kalpošanā Dievam un savstarpējā sadraudzībā, ka Dievs ik dienas tiem pievienoja izglābtos.

Mēs varam paraudzīties katrs uz savu draudzi. Kādi ir mūsu dievkalpojumi? Pievelkoši vai atgrūdoši? Kāda ir mūsu sabatskola? Vai mēs diskutējam un strīdamies par mums vien saprotamām lietām, vai arī pamanām, ka mūsu vidū ir cilvēki, kas no visa tā daudz neko

Kādi ir mūsu dievkalpojumi? Pievelkoši vai atgrūdoši? Dievs vēlas mums pievienot izglābtos. Vai mēs esam gatavi pieņemt? Kāds ir mūsu draudzes klimats?

viņu sirdīs, un tie jautāja Pēterim un pārējiem apustuļiem: „Ko lai mēs darām, brālī?” Tad Pēteris tiem sacīja: „Atgriezieties no grēkiem, un lai jūs ikviens topat kristīti Jēzus Kristus vārdā grēku piedošanai, un jūs saņemsiet Svētā Gara dāvanu.” Tie, kas viņa vārdus pieņēma, tika kristīti, un tajā dienā viņiem piepulcējās ap trīs tūkstoši dvēseļu.” (Apd 2:37, 38, 41)

Mācekļiem pievienojās ap trīs tūkstoši dvēseļu. Viņi bija pārsteigti par rezultātiem. Neko tādu viņi nebija gaidījuši. Viņi nebija sarūgtināti kā evaņģēlisti Jona pēc savas sludināšanas Ninives iedzīvotājiem, bet bija priecīgi un iedrošināti, iedvesmoti turpināt iesākto darbu. „Un viņi bija uzticīgi apustuļu mācībai, sadraudzībai, maizes laušanai un lūgšanām. Visi ticīgie turējās kopā.. Dienu no dienas tie vienprātībā pulcējās templī; bet mājās tie lauza maizi un kopīgi ēda līksmībā un sirds vienkāršībā, slavēdami Dievu un baudīdami labvēlību tautā. Un Kungs ik dienas pievienoja viņu pulkam aizvien jaunus izglābtos.” (Apd 2:42, 44, 46, 47)

Veidojās draudze, un Svētais Gars turpināja brīnīšķīgi darboties, pievienojot jaunus izglābtos. Mācekļi bija mainījušies, jo Svētais Gars bija aizskāris viņu

vidē un atmosfērā viņi nokļūtu. Mēs lasījām, kāda atmosfēra valdīja pirmo kristiešu vidū un ko viņi darīja. Viņi bija uzticīgi apustuļu mācībai, sadraudzībai, maizes laušanai un lūgšanām, bet mājās tie lauza maizi un kopīgi ēda līksmībā un sirds vienkāršībā, slavēdami Dievu. Tas ir tas, ar ko dzīvoja apustuliskā draudze. Pirmajā draudzē bija šie četri elementi, no kā sastāvēja draudzes garīgā dzīve: 1) apustuļu mācība, 2) sadraudzība, 3) maizes laušana, 4) lūgšanas.

Draudzei ir jābūt vietai, kur tiek sludināts Dieva vārds, nevis analizētas dažādas sazvērestības teorijas un kur notiek strīdi par to, kurai no tām ir absolūtā patiesība.

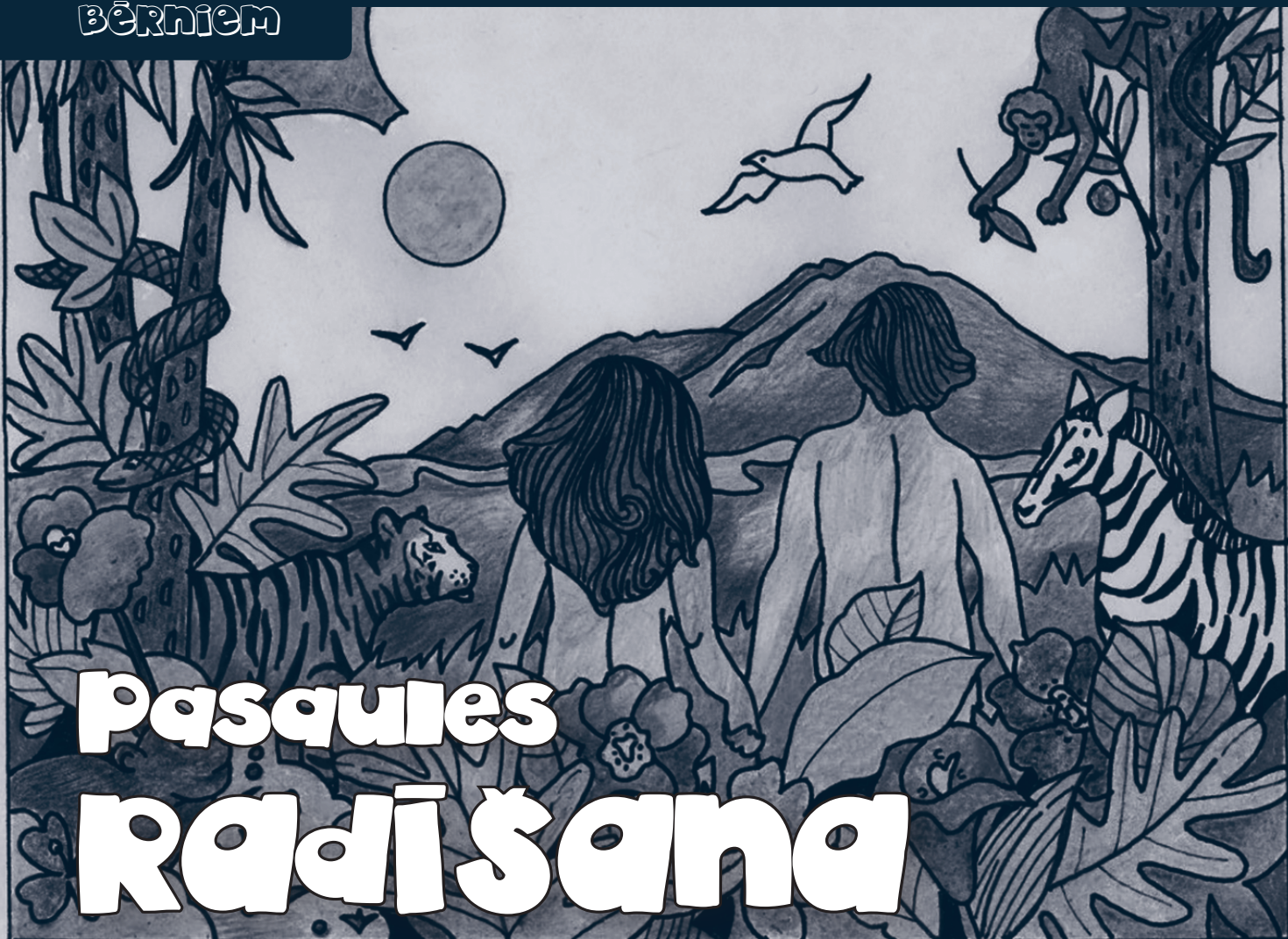
Draudzei ir jābūt vietai, kur apgūto teoriju no Bībeles īstenojam savstarpējās draudzīgās attiecībās. Tas notiek tad, kad cilvēki sāk interesēties viens par otru un dalās savās domās, priekos un bēdās, panākumos un neveiksmēs, atbalsta, palīdz un iedrošina, un sāk uzticēties, nevis apsūdz un pātago viens otru.

Draudzei ir jābūt vietai, kur regulāri piemin Kristus nāvi Golgatā. Mēs esam dārgi atpirkti ar Kristus asinīm. To nevajadzētu aizmirst. Mūsu grēku dēļ

nesaprot? Kā ir ar sadraudzību? Varbūt mums nekad nav laika būt kopā ar citiem draudzes locekļiem, jo jāsteidzas „mājās govis slaukt”? Kā ir ar lūgšanu brīžiem? Vai baznīcā nav brīvu vietu, vai arī pārējam uz kambarīti, jo ir divi vai trīs atnākuši? Dievs vēlas mums pievienot izglābtos. Vai mēs esam gatavi pieņemt? Kāds ir mūsu draudzes klimats?

Dievs mums ir uzticējis lielu uzdevumu „iet un darīt par Kristus mācekļiem visas tautas”. Mēs saprotam, ka bez spēka no augšienes to paveikt nevarēsim. Mēs varam lūgt un izmantot Kristus metodi. „Vienīgi Kristus metode dos patiesas sekmes cilvēku glābšanā. Pestītājs nāca pie cilvēkiem kā tāds, kas vēlas tiem darīt labu. Viņš bija līdzjūtīgs, kalpoja viņu vajadzībām un iemantoja viņu uzticību. Tad Viņš lūdza: „Sekoiet Man.”” („Kristus dziedinošā kalpošana” 143. lpp.) Kristus deva uzdevumu un arī apsolīja: „Es esmu ar jums ik dienas līdz laiku beigām”.

„Kristus zina, ka vēstneši, kurus Tas uzskata par darbam derīgiem, ir vāji, maldīgi cilvēki, tomēr visiem, kas pilnībā nododas kalpošanai, Viņš apsola dievišķu palīdzību.” (Apustuļu darbi, 56. lpp.) Lai mums izdodas!

KRŪ: Krā, kas tas ir?! Tu visu terasi esi piekrā-mējusi ar visādiem akmeņiem! Te jau viens nor-māls putns var knābi nolauzt!

KRĀ: Tie, Krū, nav nekādi parasti akmeņi! Tie ir īpaši piemiņas akmentiņi. Tas pelēkais ar sar-kanajiem raibumiņiem, aiz kura tu paklupi, tas, piemēram, ir piemiņas akmentiņš no jaukā vasaras laiciņa Duntē jūrmalā, savukārt, re, šo melno man Fredis atveda no Liepājas jūras krastiem.

KRŪ: Būtu labāk atvedis kādu grāmatzīmīti vai pastmarku – aizņemt mazāk vietas un neap-draudētu radniekus! Vai tiešām no visām pasaules vietām jāstiepj akmeņi mājās? Kas tā par jocīgu modi?!

KRĀ: Normāla mode! Ja gribi zināt, brālīt, tad arī Dieva tauta senos laikos cēla pat veselus ak-mens krājumus par piemiņas zīmi dažādiem sva-rīgiem notikumiem!

KRŪ: Ej, nu! Nestāsti niekus! Kāpēc viņiem būtu vajadzējis tā darīt?

MAMMA: Tā ir taisnība, Krū. Tajās vietās, kur DIEVS bija veicis kādu īpašu brīnumu vai parādī-jis savas varenības izpausmi, tur VIŅAM uzticīgie ļaudis no akmeņiem cēla piemiņas vietas, lai tās atgādinātu par DIEVA rūpēm, vadību un mīlestību.

KRŪ: Tiešām? Tad jau jābūt arī kādai piemiņas

zīmei par tik varenu DIEVA darbu kā Pasaules ra-dīšana.

KRĀ: Tā ir! Visi cilvēki tikai priecājās par silto saulīti, zvaigznēm, jūrām, okeāniem, dzīvnieci-ņiem..

KRŪ: ...un putniņiem.

KRĀ: Bet daudzi nemaz nedomā, ka to visu ir radījis DIEVS.

KRŪ: Nu, jā, - citi grib būt rados ar mērkaķiem, citi atkal domā, ka pasaule radusies no milzīgi tra-ka sprādziena, saduroties kaut kādam asteroīdam ar Marsu. Arī kaimiņu vārnēns Rūdolfiņš naba-dziņš domā, ka viss ir radies no ļoti liela sprādzie-na. Vienā mazā punktiņā esot bijis trakoti liels spēks, un tad, kad tas viss uzgājis gaisā, tad radu-sies glīta sakārtota pasaulīte! Iedomājies, -visumu radījis sprādziens!

KRĀ: Sprādziens? Vai tik, brālīt, Rūdiņam pa-šam prātiņā nav noticis kāds sprādziens, ja reiz viņš runā šitādas mulķības. No kaut kāda sprā-dziena nekas sakarīgs nevar rasties. Iedomājies, ja, piemēram, uzsprāgtu gaisā dēļu kaudze, tad no tā sprādziena uzrastos daudzas skaistas koka mā-jiņas? Vai uzsprāgtu, piemēram, ūdens glāze un tūliņ rastos milzīgie okeāni un jūras?

KRŪ: Neizklausās visai gudri.

KRĀ: Esmu dzirdējusi, ka daži domā, ka pasaule ir radusies no zvaigžņu putekļiem!

KRŪ: Trakākais, ko es esmu dzirdējis, ir tas, ka Zemi bombardēja asteroīdi un komētas, un tad no tās bombardēšanas sāka rasties visādas dzīvas radības!

KRĀ: Es gan domāju, ka no bombardēšanas var rasties tikai milzu nekārtība un nobeigties jebkas, kas vēl ir dzīvs.

KRŪ: Mammucīt, kāpēc cilvēki domā tik dīvainas domas un nesaprot vienkāršas lietas, ka zemi ir radījis DIEVS nevis sprādzieni, bombardējumi, zvaigžņu putekļi vai citplanētieši?

KRĀ: Turklāt DIEVS visu radījis tik ļoti gudri un perfekti!

KRŪ: Kā, piemēram, mūs, vai ne?

mamma: Ne jau tikai mūs, putnus, bet viss DIEVA radītais liecina par neaptverami gudru prātu un mīlestību. DIEVS radīja lielisku telpu – zemi, debesis, gaismu, tumsu, sauli, mēnesi, zvaigznes, puķes, kokus - vietu dažāda dzīvībai: putniem, zīvīm, dzīvniekiem un cilvēkiem. Un vienīgi cilvēku DIEVS radīja pēc sava tēla un līdzības.

KRĀ: Man šķiet, ka DIEVS ir ļoti lielisks mākslinieks. Cik miljoniem daudz dažādu puķīšu viņš ir izdomājis un radījis pasaulē!

KRŪ: Kur vēl skaistie kalni, meži un sīkie kukaiņi!

KRĀ: Turklāt sešās dienās tapa visas šīs varenās lietas!

KRŪ: Un nekam nevajadzēja uzsprāgt, vai ne?

KRĀ: Man patīk septītā diena, kad viss bija gatavs un DIEVS pats teica, ka viss ir ļoti labs. VIŅŠ pat īpaši iesvētīja šo dienu!

KRŪ: Droši vien DIEVS to pavadīja kopā ar Ādamu un Ievu.

KRĀ: Protams, tāpēc jau VIŅŠ cilvēkus radīja – lai būtu ar tiem kopā.

mamma: Sabata diena vēl no radīšanas laikiem līdz šodienai ir kā piemiņas zīme tam, ka DIEVS ir radījis šo pasauli. Tas ir VIŅA darbs.

KRŪ: Tagad es saprotu - tie piemiņas akmeņi, ko cēla izraēlieši, atgādināja par DIEVA vadību Israēla tautas vēsturē, bet sabats ir kā piemiņas zīme pasaules radīšanai līdz pat šodienai. Vareni, vai ne?

mamma: Jā, tā gan Krū. Bet par pasaules radīšanu stāstīsim bērniem visa gada garumā un atcerēsimies, kā ir bijis no mūsu pasaules iesākumiem.

KRŪ: Tas gan būs aizraujoši! Tiksimies, bērni, mūsu lappusītē katru mēnesi!

Uzdevums:

Sakārto balonus pareizā secībā atbilstoši radīšanas dienām un pieraksti attiecīgos tekstus no balona striķīšiem! Radīšanas stāstu vari izlasīt Bībeles pirmajās nodaļās.

GAISMA

AUGI

DEBESIS

SPĪDEKĻI

DZĪVNIEKI

SABATS

CILVĒKI

UN

Tas Kungs atdusēja

Jo sešās dienās

un zemi

radījis

Tas Kungs

1. diena GAISMA

2. diena

3. diena

4. diena

5. diena

6. diena

7. diena

LIELISKA DĀVANA • KALENDĀRS

PĀRŠKIRAMS KALENDĀRS AR MĀKSLINIEKA ORIĢINĀLĀM GRAFIKĀM PĒC BĪBELES STĀSTA
PAR JĀZEPU UN VIŅA BRĀĻIEM MOTĪVIEM • VĀRDA UN SVĒTKU DIENAS • BĪBELES PANTI •
• PIEKTDIENAS SAULRIETU LAIKIEM.

"Tas patika faraonam un visiem viņa kalpiem. Un faraons teica saviem kalpiem:
"Vai mēs atradīsim tādu vīru, kā šis, kurā ir Dieva Gars?" (1Moz 41:37,38)

Pirmdiena	Otrdiena	Trešdiena	Ceturtdiena	Piektdiena	Sestdiena	Svētdiena
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17		
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

Jūnijs

PIEEJAMI DIVI FORMĀTI:

A3

SIENAS KALENDĀRS
UN
TRIJSTŪRVEIDA
GALDA KALENDĀRS

29X10_{CM}

"Tad tie izvilka un izcēla Jāzepu no bedres un pārdeva viņu
tomatniekiem par divdesmit sufrabā gabaliem, un Jāzepu
atveda uz Ēģipti." (1Moz 37:28)

Pirmdiena	Otrdiena	Trešdiena	Ceturtdiena	Piektdiena	Sestdiena	Svētdiena
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

8. marts - Šķērsstāvējošā svinētāja diena
25. marts - Komunistiskā partijas 90. gadu jubilejas diena

Kristīgās literatūras izdevniecība "Patmos", www.patmos.lv, Rīga, Baznīcas ielā 12a, t. 6 7243038.

KALENDĀRUS VAR IEGĀDĀTIES IZDEVNIECĪBAS GRĀMATU GALDĀ RĪGĀ, BAZNĪCAS IELĀ 12A, KRISTĪGĀS LITERATŪRAS
VEIKALĀ "AMNIS", LĀČPLĒŠA IELĀ 37, JĀŅA ROZES GRĀMATNĪCĀS VISĀ LATVIJĀ VAI INTERNETA VEIKALĀ

WWW.PATMOS.LV